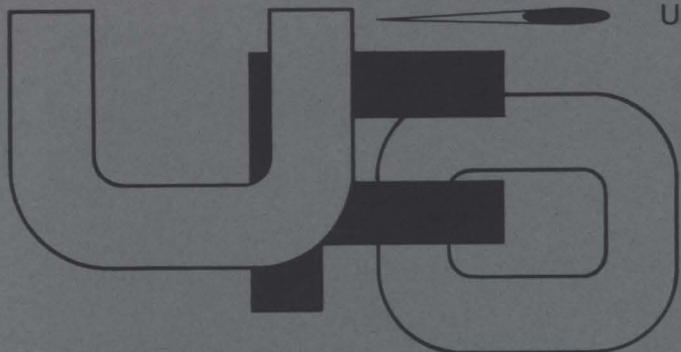

UNIDENTIFIED
FLYING
OBJECTS

ky
NR 5 1980

INFORMATION

ISSN 0346-3540

Planeter som jorden tycks inte vara sällsynta i Universum, även om kanske en på hundra eller tusen planeter har liv. Många stjärnor i vår Vintergata har planeter om miljarder stjärnor i oräkneligt många andra galaxer skiljer sig inte från Vintergatan.

Se sidan 41

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomen. Utkommer med 6 nr/år.

Prenumerationsåret på UFO-Information är fr.o.m. 1 jan. — 31 dec.

Redaktionens besöksadress:

Lagmansberga Brunnsgård 596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30.

I redaktionen:

Carl-Axel Jonzon, Tommy Gustavsson — bevakning utländska tidskrifter, textbearbetning m.m.

Övriga medarbetare:

Olle Öhman, Jan Lind, Carl-Anton Mattsson, Florent Sickenga, Märta Engzen, Kenneth Eek, Thomas Martin, Lars Nilsson.

Ansvarig utgivare:

Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

UFO-Information:

Box 16, 596 00 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:

Postgiro 8 43 25-0 UFO-Information 60 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Var god att observera att manus endast skrivs på bladets ena sida!

Skicka bidragen direkt till: UFO-Information, Box 16, 596 01 Skänninge.

För artiklarna svarar författarna. Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information:

UFO-Information ser gärna också att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär — det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på Er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att te ex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Det underlättar för oss när vi senare kanske undersöker händelsen närmare. Tack på förhand!

OM DU FLYTTAR:

- 1) Använd postens blankett B1. 2050.03 "Adressändring för inländsk tidning", samt meddela din nya adress.
- 2) Frankera med 3 kronor. Pengarna går till UFO-Information enl. avtal med Poststyrelsen och de täcker självkostnaden för präglingen av den nya adressplåten.

Innehållsförteckning:

Ledarsidan.....	2
Universum är fullt av liv.....	4
Fyra poliser såg UFO.....	5
I rymdskepp med utomjordiska varelser.....	6
Fortidens domedagsvapen.....	7
UFO landade nära Padua.....	9
UFO på Kanarieöarna.....	10
Återblick.....	12
Prejades av humanoider.....	13
Kula föll platt till marken.....	15
Främmande möte i Tujunga.....	17
Sångare intervjuad av UFO-piloter.....	20
Märkligt möte på bergstopp.....	21
Vad är det som händer där ute.....	22
Förhistoriska UFO-målningar.....	23
Vad såg man i Tönsberg?.....	24

UFO '80

UFO-80 – BOKEN DU HAR VÄNTAT PÅ!

Äntligen en seriös UFO-bok på svenska skriven av norske UFO-forskaren Gunnar Bertelsen. Det här är boken för alla UFO-intresserade och för alla UFO-forskare i Norden! Boken innehåller de senaste forskningsresultaten inom ufologien, en del norska UFO-observationer, UFO-bibliografier, uppgifter om UFO-tidskrifter, organisationer — ett verkligt UFOLOGISKT UPPSLAGSVERK! som informerar om vad vi idag vet om UFO-fenomenet efter 30 års forskning.

Boken kostar endast 50 svenska kronor plus frakt mot postförskott eller vid förhandsinbetalning över postgiro. Boken kan beställas under adress

**UFO-FÖRLAGET,
GUNNAR BERTELSEN**
Davanger, 5310 Hauglandshella.

Namn

Adress

Postadress

Att våga ha en åsikt.

Att våga ha en åsikt som avviker mot den veder- tagna är kanske inte vad alla människor orkar med. När det gäller UFO tror jag att de flesta människor i grund och botten är medvetna om att vi här på jor- den ingalunda är de enda intelligenta varelserna i universum. Men vetenskapsmännen har trasslat till det för oss genom att påstå, att avstånden är för sto- ra för att andra planeters intelligenser eventuellt skulle kunna besöka oss. En sådan resa skulle ta för lång tid, menar man, och pekar på Einsteins relati- vitetsteori. Därmed avsågas alla möjligheter för oss både att ta emot besökare och att själva kunna besö- ka avlägsna himlakroppar. Därmed har också män- niskor i gemen satt punkt för fortsatta funderingar kring UFOs och deras besök här och nu på jorden. Man lyssnar då hellre på auktoriteter, som företrä- der den vedertagna teknologin än på någon okänd ufolog, som påstår motsatsen.

Men det slentrianmässiga sättet att se saken är behäftat med många felaktigheter. Jag tänker där- för på en möjlig väg för andra intelligenser att kunna besöka oss, ett mera ovanligt sätt men ändå en fullt möjlig väg.

Om man går till gamla urkunder och skrifter inom religionen, ja även till moderna för den delen liksom till viss annan forskning, då blir man alltmer överty- gad om att den andliga människan (eller själen) ö- verlever den kroppsliga döden och fortsätter sitt liv under andra former.

Vi brukar tala om reinkarnation, ett inte så ovan- ligt begrepp inom andra religioner. I vår bibel är det mera dunkelt omnämnt men tidigare fanns det kla- rare uttryckt. Det är bara att beklaga, att vår reli- gion inte mera klart pekar på denna möjlighet.

Människor som läser rakt upp och ner ser många gånger inte de pekpinna (om än små) som pekar mot reinkarnation. Vad jag åsyftar är, att när den andliga människan lämnat kroppen, är hon inte längre underställd de lagar vi satt upp utan kan age- ra på ett friare sätt. Därmed har hon möjlighet att på ett ögonblick förflytta sig över stora avstånd.

Antag att utvecklingen på andra håll i universum varit mera inriktad på dessa ting och att man där lärt sig att styra den andliga kroppen även efter det att den lämnat den fysiska, ja då skulle man helt enkelt kunna låta sig födas här på jorden i en fysisk kropp och på så sätt kunna färdas runt i universum. Man

skulle heller inte nämnvärt avvika från andra männi- skor utan kunna leva här helt normalt för att sedan efter döden återvända till sin hemplanet eller också välja en annan, i fall man nu inte föredrog att låta sig födas om igen på jorden för att kanske rätta till något eller hjälpa till med något här.

Vi har hört sägas, att kontaktpersoner påstår att rymdmänniskor lever bland oss och ingriper i arbe- tet här på jorden. Vi har kanske inte trott på detta el- ler också har vi halvhjärtat letat efter avvikande in- dividier utan resultat, varefter vi ryckt på axlarna åt talet om rymdvarelser, som skulle finnas på jorden.

Ser man på problemet på det sätt jag antyder kommer saken i ett helt annat läge, och vi skulle allt- så inte ha stora möjligheter att veta, huruvida vår granne t ex var en utomjordisk personlighet med uppdrag här på jorden. Det är heller inte säkert, att de som inkarneras hit till jorden alltid har klart för sig varför de befinner sig här. Detta skulle kunna bero på att de på sin hemplanet inte var tillräckligt utvecklade. De har under den process de genomgått vid pånyttfödelsen glömt en del eller också inte helt fått med sig till vårt medvetandesplan syftet med besöket här på jorden. En sådan person kommer att få problem här genom att han/hon inte känner sig hemma vare sig här eller på sin ursprungsplanet. Den inkarnerade personen kommer att bli rotlös och rastlös och i många fall störta sig själv i fördärvet.

Jag nämnde tidigare, att hit inkarnerade intelli- genser kunde välja, om de skulle leva livet ut här el- ler återvända så snart de utträtt vad de skulle.

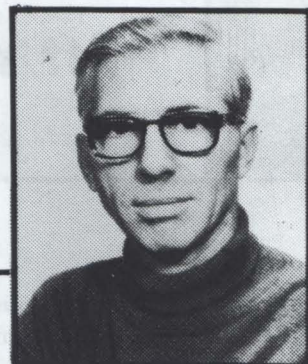
Vi vet, att det årligen försvinner många männis- kor utan att vi någonsin får klarhet i vad som hänt. Naturligtvis finns många förklaringar; brott ligger ofta bakom dessa försvinnanden, men kanske, jag säger kanske, är det så, att vissa försvinnanden ock- så rör personer, som från början var hitsända för att utföra ett visst arbete och som efter avslutat upp- drag hämtades tillbaka eller reste åter av egen kraft.

Ja, detta inlägg var endast avsett som en liten im- puls till tankar som tar en annan bana än de invan- da! Vad som sedan kan komma ut av detta får fram- tiden utvisa. Själva har vi liknande möjligheter, nämligen genom astralförflyttning, låt vara att detta ligger ett pinnhål lägre, men det är ändå en god bör- jan, tycker

Jonzon

Universum är fullt av liv

Av Florent Sickenga

Man kan betrakta universum från olika håll, antingen som ett omätligt stort rymdhav med spridda gasmoln och galaxer men i stort sett svart, tomt och evig kyla, eller också som något omätligt stort med omätbart mycket liv i alla hörn.

Universum är inte tomt på liv utan fullt av det, men givetvis kan avstånden mellan olika populationer vara oöverstigligt stora, så stora att man inte kan komma i kontakt med varandra. I det tillståndet befinner vi oss på jorden. Vi har idag ingen möjlighet att med tekniska medel etablera kontakt med civilisationer på andra himlakroppar, om inte dessa av egen vilja söker oss, antingen via radiovågor eller besök på vår planet.

Förutsättningar för att liv skall kunna starta och frodas finns ut i rymden. Detta har man med radioteleskop kunnat fastställa, det är bara det att om man med liv menar något som liknar jordiska livsformer, vissa förutsättningar måste finnas.

Det märkliga i den här frågan är att utomjordiskt liv av allt att döma kemiskt inte skiljer sig från jordelivet! Samma fysikaliska lagar som gäller här för oss styr också livet på andra planeter på miljarder ljusårs avstånd. För inte så länge sedan upptäcktes av radioastronomer, att i universum överallt förekommer kolbaserade molekyler, byggstenar till livet som vi känner det. Åt vilket håll man än riktar radioteleskop mot rymden får man samma svar och finner man de två molekylerna som kan åstadkomma primitiva livsformer av den art, som för över fyra miljarder år sedan startade livet på jorden. Dessa molekyler är vätecyanid och formaldehyd.

Men de är naturligtvis inte de enda. Under gångna år har radioastronomer upptäckt 50 olika kemiska element i rymden mellan stjärnorna. Av dem är fyrtiofem av biologisk betydelse, samtliga kolsammansättningar. Det behöver inte innebära att varelser från en annan planet ser likadana ut som vi gör, fastän det finns logik i naturlagarna. Hos oss här på jorden har landdjuren, utom insekterna, två armar och två eller fyra ben, samt två ögon och två öron. En sådan logik kan även förekomma på andra himlakroppar. Det som skiljer oss från andra varelser är kanske inte så mycket utseendet och biologisk uppbyggnad, men det enorma avståndet oss och dem emellan som omöjliggör varje form av kontakt.

Hur är det då, har andra stjärnor också planeter som vår sol, eller är planetsystem något sällsynt? Nej, av rörelseavvikelser i avlägsna stjärnors rotation kring sin egen axel kan avläsas att många har himlakroppar samlade kring sig på ett sätt som påminner om vårt eget solsystem. Efter år 1983 kan betydligt mer avlägsna stjärnors rörelser iakttagas, då den amerikanska rymdflugstyrelsens stora teleskop sänds upp med rymdfärjan. Detta teleskop har

en spegelreflektor på 241 cm och är hälften så stort som jordbaserade. Men det kommer inte att störas av atmosfären och kan därför se himlakroppar, som är en femtiondedel så ljusstarka som det minsta objekt som kan ses med Mount Palomars 508 cm teleskop i Kalifornien.

Reseproblem...

Om människan någonsin skulle kunna upptäcka någon metod att förflytta sig med nära ljusets hastighet, eller helst betydligt fortare eftersom rymdresor blir helt meningslösa på grund av de enorma avstånden mellan galaxer, konfronteras vi med ett annat problem. Inte nog med att Einsteins relativitetsteori inte lämnar utrymme för högre färdhastighet än ljusets, som enligt denna lag är oöverskridbar, utan det är heller inte så säkert att det planetsystem vi väljer för ett besök har samma 'laddning' som jordbesökarna och deras rymdskepp.

Det går i förväg inte att avgöra vad som är positivt eller negativt laddat, med andra ord: risken finns att materia konfronteras med antimateria. Följden av ett sådant möte kan vara ödesdiger. Man tror i vissa vetenskapliga kretsar att den tingest som i seklets början kolliderade med jordytan vid Tunguska i Sovjet, kan ha varit en himlakropp uppbyggd av antimateria! Vi lever i en värld som är gjord i en typ av materia, någonstans ute i rymden finns vår spegelbild. Det tror åtminstone en del vetenskapsmän, däribland fransmannen Paul Dirac.

Om något kommer i kontakt med s k 'antimatter' blir resultatet en fullständig utplåning. Frågan är för oss jordbor emellertid av akademiskt intresse än så länge, eftersom vi inte förfogar över färdmedel att besöka andra stjärnor.

Sammanfattningsvis kan man väl säga, att man under kommande år på sin höjd kan hoppas på att upptäcka planetsystem med det stora rymdbaserade radioteleskop, som vittnar om att det finns fler intelligenta varelser än vi i universum. Detta skulle då bevisa, att det verkligen finns intelligent liv ute i rymden; något som är viktigt för den del av mänskligheten, som helt avvisar varje tanke på annat liv och för vilka UFO är verklighetsfrämmande, trots alla observationer som har gjorts av människor som alltigenom är tillförlitliga. Egentligen vet vi alltså att liv finns i rymden, men vi har inte funnit så klara bevis, att vi kan övertyga den del av mänskligheten som inte vill veta av det!

Florent Sickenga

Fyra poliser såg UFO!

Natten mellan den 12 - 13 oktober 1978 fick polisinspektör Roger Nordström och hans kollegor polisassistenterna Georg Heisner, Kerry Björkström och Bertil Juntti uppleva en märklig händelse. Det hela började med att en man vid 0300-tiden kom in på polisstationen i Farsta i södra Stockholm. Mannen berättade, att ett underligt föremål flög över Domus, som ligger i närheten av polisstationen. Till en början undrade polismannen Heisner, om det stod rätt till med mannen, men han fick snart klart för sig, att det inte var något fel vare sig på mannens förstånd eller iakttagelseförmåga.

Heisner har uppgivit: -Mannen berättade för mig, hur han från sin balkong i bostaden invid Örbyleden i luften observerat ett föremål, som hela tiden blinkade i olika färger. Mannen blev mycket konfunderad över sin iakttagelse, och när föremålet satte sig i rörelse, tog han sin bil och följde efter för att se, vart det tog vägen. Färden, som gick ganska fort, slutade i Farsta. I Farsta såg han, hur det flygande föremålet stannade upp till synes ovanför Domus-varuhuset på en höjd av cirka 30 grader i sydostlig riktning. Då vi, ungefär fem minuter efter mannens ankomst till polisstationen, kom ut på gatan, hade föremålet, enligt mannens uppgift, stigit i höjd och förflyttat sig till rakt sydlig riktning.

Föremålet ändrade form

Heisner har vidare berättat: -Jag såg ett för mig okänt föremål rakt i söder på himlavalvet. Samtidigt återkom de tre tidigare namngivna kollegorna till polisstationen. Vi var nu fem personer - mannen, mina kollegor och jag själv - som med egna ögon och med hjälp av en kikare kunde iaktta föremålet.

Polisinspektör Roger Nordström: -Jag har aldrig tidigare sett något liknande. I kikaren, som förstora-de 7 x 50, kunde man tydligt se, hur föremålet under vår långa observationstid pendlade och ändrade sin form. Ibland var det som en avlång triangel för att senare se ut som en tub med en platta. Det primära var, att föremålet vid de olika formationerna roterade runt sin egen axel. Föremålets skenbara storlek på himlen var som en 10-öring, om man håller den framför sig med utsträckt arm. Föremålets ljusstyrka var cirka tio gånger starkare än en vanlig stjärna. Under den betydligt mer än två timmar långa observationen steg föremålet i höjd men stannade vid några tillfällen upp och stod stilla. Föremålet, som inte syntes reflektera något ljus, verkade vara en fast kropp och ha skarpa konturer. Det kom ibland upp i en hastighet, som kanske kan uppskattas till

en satellits hastighet. Förväxling med exempelvis flygplan är utesluten.

Inget radareko

Efter en tids observation kontaktades polisens ledningscentral, som i sin tur kontaktade Arlanda flygplats. Något radareko indikerades inte där. Även en kvällstidning meddelades, och efter en lång stund kom en av deras fotografer. Föremålet hade då stigit till så stor höjd, att fotografens kamera var otillräcklig för att få en meningsfull bild. Det var stjärnklart den aktuella natten, men när stjärnorna förbleknat i gryningsljuset, kunde det kraftigt lysande föremålet fortfarande synas, fast nu på en mycket stor höjd och som en liten prick.

De fyra polismännen tyckte, att händelsen var förbryllande, men - som Nordström underströk, -man måste väl ändå tro på vad ens egna ögon ser.

Var poliserna sjuka?

Ovanstående händelse, där fyra hederliga svenska polismän öppet vågar stå för vad de med egna ögon sett, för tanken till det uttalande FOAs Sture Wickerts gjort i tidningen Vi nr 4/1979. Där citeras hans uttalande om UFO-rapporter på följande sätt: -De oförklarliga rapporterna kommer från rent sjuka eller underliga människor, som inte kan bättre eller som vill skoja med oss. Han låter även förstå, att det inte kan stå rätt till med dessa människor, samtidigt som han själv är fullt normal och skeptisk till UFO. Sjuka människor bör väl sjukskrivas? Så med tanke på Wickerts uttalande måste man väl undra, om han inte tycker, att de nämnda poliserna i Farsta borde sjukskrivas? Alla fyra!

Karl

Förhistoriska UFO-målningar forts. fr. sid 23

En annan ovanlig hällristning utanför staden Prince Rupert, British Columbia i Canada visar enligt Tsimshianfolkets legender en händelse i det förflutna. Den kallas av dem för 'Mannen som föll från himlen'.

I en annan världsdal, nämligen Asien, finns en annan gåtfull klippmålning. Platsen är Fergana i Ryssland, där en målning tycks visa på besökare från en annan värld, samt ett UFO på himlen - bedöm själva om någon annan förklaring finns. Lägg märke till att det finns flera solar på himlen och att vi i vårt solsystem endast har en.

Kinesiska arkeologer har på andra sidan rysk-kinesiska gränsen påträffat hundratals skivor av det

Forts. på sid 16

I rymdskepp med utomjordiska varelser

Av Florent Sickenga

Källa: UFO-nachrichten nr 254 Dezember 1978
Översättning: Göte Johansson

- Av förståeliga orsaker vill vi inte avslöja namnet på kontaktmannen till denna upplevelse. Red. d UN. -

Förmodligen är jag inte den ende europé, som varit ombord på ett flygande tefat. Under vänskapliga underhandlingar med besökare från en annan planet fick jag tillstånd att bese det inre av deras farkost. Detta ägde rum för 25 år sedan, den 23 juli 1953.

På den tiden var jag styrman på ett indonesiskt förrådsfartyg. Den 23 juli 1953 var jag på Borneo. Jag var mycket intresserad av att på min fritid gå på jakt: att bli ägare till en tigerfäll var min högsta önskan. Tillsammans med en kamrat begav jag mig i väg. Vi kom till ett område, som för den inhemska befolkningen var heligt.

Plötsligt hörde vi över våra huvuden ett svagt surrande ljud och såg hur ett stort rymdskepp långsamt sänkte sig ned. En lucka öppnades och något orangefärgat föll ned i närheten av ett gammalt gummiträd. Från detta ögonblick skedde allt rasande fort. Det orangefärgade föremålet exploderade, min kamrat flydde och själv kröp jag ned i en sänka.

När jag en stund senare tittade upp, såg jag, ungefär tio meter ifrån mig, tre små väsen ivrigt syselsatta med att samla ihop stenar, plocka barkbitar och även andra saker. På något längre avstånd stod deras rymdskepp, ljusgrönt och glänsande, och till storleken ungefär trettio meter i diameter.

Plötsligt upptäckte jag, att en av de små männen vinkade åt mig. Jag drabbades av ångest och kände mig som hypnotiserad och fullkomligt viljelös. De små männen bar en liten låda, där det fanns alla slags instrument. De var högst 1,5 meter höga, hade ett förhållandevis stort huvud med stora ögon, liten mun och mycket spetsig haka. Den svagt håriga huden var gulaktig - de liknade asiater. Det mest förvånande var att en av männen tilltalade mig vänligt på indonesiska. 'Var bara lugn, vi skall inte göra dig något'. De vänliga gesterna och lugna tilltalet skingrade min oro.

Han förklarade, att han och hans kamrater hade landat för att undersöka jorden och för att ta med jordiska saker. Han sade, att de kom från planeten HOMAN vid randen av Vintergatan. Jag stirrade oförstående på honom, varpå han inbjöd mig till ett besök i deras farkost. Mycket rädd gick jag med. Genom en lucka i den glatta väggen kom vi in i en liten kammare, där det stod ett långt bord, som verkade vara gjort av plexiglas. Han bad mig ta av kläderna. Alldeles naken lade jag mig viljelöst på bordet. Sedan förlorade jag medvetandet.

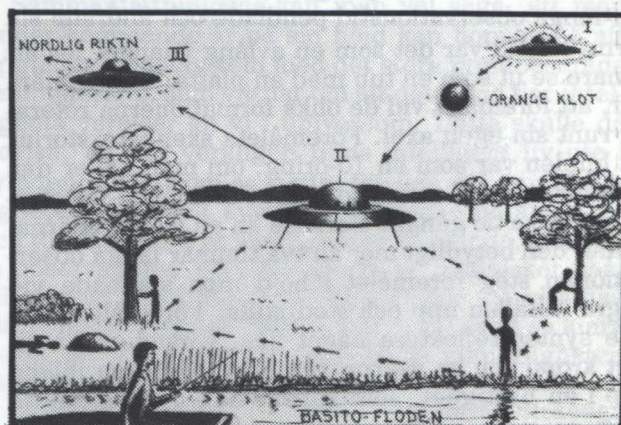
Vid uppvaknandet chockerades jag av situationen. Den lille mannen bredvid mig såg hur förskräckt jag var. Han frågade mig, om jag hade känt någon smärta, sedan sade han, att han hade undersökt

mig. Jag klädde på mig och humanoiden inbjöd mig att gå runt i rymdskeppet. Utanför hade jag hela tiden sett tre väsen men väl ombord märkte jag, att en av dem var en robot - perfekt gjord. Man frågade mig, om jag ville göra en liten resa, men det ville jag inte. Jag var fortfarande alltför rädd och jag kände att humanoiderna telepatiskt kände detta.

Jag tillfrågades, om jag ville ha ett minne av besöket för att inför mina medmänniskor kunna bevisa vad jag upplevt. Humanoiden visade mig en lykta, men den ansåg jag mig inte ha någon möjlighet att ta med. Då gav han mig i stället ett stycke metall. Han berättade, att man från hans hemplanet HO—HOMAN hela tiden sänder rymdskepp till vår jord. Han sade vidare, att HOMAN-rymdfararna inte är de enda jordbesökarna. På sina färder möter de regelbundet rymdfarare från andra planeter. Skenbart är de mycket fredsälskande och hjälpsamma.

Jag hade nu varit cirka tre timmar ombord på rymdskeppet och ville därifrån. Vi tog ett hjärtligt avsked. Vid avstigningen, genom samma lucka som jag kommit in igenom, blev jag ombedd att avlägsna mig 30 meter från farkosten (sannolikt på grund av strålningsrisken vid starten). Rasande fort steg rymdskeppet från marken, så fort att jag knappt kunde följa det med ögonen.

Där stod jag nu ensam, mitt bland buskar och snår på Borneo, med ett stycke metall som en gåva från rymdfarare från en annan planet. Senare har jag vid universitetet i Djakarta låtit undersöka detta metallstycke. Trots otaliga undersökningar kunde fackmän inte fastställa vad för slags metall det var. Det mest nedslående för mig har varit mina medmänniskors reaktion. Trots bevis trodde ingen på min upplevelse. Besviknen skänkte jag efter några år detta så sällsynta metallstycke till en väninna i Singapore. Hon samlar annars på ovanliga och sällsynta stenar. Då jag ännu har i min ägo en teckning som jag gjorde samma kväll, efter min sällsamma upplevelse med homan-människorna, bifogar jag den till min berättelse.

Forntidens domedagsvapen och vimaana-farkoster

Forts. från föregående nr.

Riksdagsman Anders Gernandt.

Moraliska regler

Man har svårt att tro att författare på den tiden, för många tusen år sedan, skulle kunna sitta och hita på detta och kombinera ihop det på det här viset om det är som våra tiders arkeologer säger: att det endast fanns stenåldersmänniskor på den tiden. 'Drona satte in Brahmapapnet varvid jorden med dess berg och floder darrade o s v'.

Men så kommer en anklagelse. 'Med Brahmapapnet har du bränt män på Jorden som intet har med vapen att skaffa - detta är inte rätt, lägg detta vapen åt sidan. Brahmapapnet får inte användas mot vanliga dödliga. Om det avfyras kan det konsumera hela världen, men om du blir hårt pressad må du avfira det, men det får inte användas tvenne gånger. För om det sker kommer det att döda dig själv och dina egna trupper'.

Det är ungefär vad kärnvapenkrig kan göra idag. Man hade ett elektromagnetiskt vapen och om det står det: 'Det ypperliga vapen som kallas Narajana skall aldrig användas i hast, därför skall det aldrig användas utan den allra största överläggning. Detta vapen skall inte användas mot personer som lämnar sina stridsvagnar eller vapen i striden eller mot sådana som söka skydd eller som giva upp. Men Dronas son Akvataman tog i trä och satte in Naranjavapnet. Häftiga vindar begynte blåsa, ... o s v'.

Här beskrivs effekter som uppstår då man hettar upp luft och föremål och det blir eldstormar o. dyl. 'Vapnet förintade Pandus arme liksom elden på sommaren förtär torrt gräs. Då gavs snabba order: Lägg kvickt ner alla vapen och skynda ner från era fordon. Om ni stå vapenlösa på jorden skall vapnet inte skada er, men alla de som fortsätta sin kamp mot detta vapen kommer att dödas, även om de söker sin flykt djupt ner i jorden.

Efteråt såg hela landskapet ut som efter en skogsbrand'.

Vimaana-farkoster.

Jag citerar ur Mahabaratha:

'Från Gudakeka erhöll Arjuna en himmelsvagn om

'Från Gudakeka erhöll Arjuna en himmelsvagn omgiven av ett starkt sken och styrd av piloten Matiali. Då den kom delade den molnen och upplyste firmamentet, och fyllde hela himlavalvet med ett larm liksom dånet från mäktiga moln. Maskinen var utrustad med vingförsedda kastkroppar av himmelsk härlighet samt blixtrar med de klaraste sken.'

Om det här menas bomber som kan fällas och var vingförsedda eller om det har att göra med rotorblad framgår inte. 'Den hade Totagodas som var kanoner utrustade med hjul, och som arbetade med luftexpansion, och framkallade muller som från stora moln.'

Angående luftexpansion, så var det säkert inte lätt för dem att då skriva om det. Vi har svårt att tro att man på den tiden skrev science-fiction-böcker med ett så otroligt exakt vetenskapligt innehåll. Detta är otroligare än att det hela är nedteckningar av sådant som verkligen hänt för mycket länge sedan. Vi får nog låta bli att tro att det på den tiden bara var stenåldersmänniskor över hela världen.

'Himlavagnen var dragen som av tiotusen hästar, utrustade med vindens häftighet. Vagnen drogs med sådan hastighet att ögat knappt kunde följa dess väg. Piloten Mali sade till mig: Stig upp med mig till himlens höjder. Du kan återvända sedan du fått dina vapen. Matiali steg upp i maskinen och kontrollerade hästarna. Sedan han bjudit farväl till bergen steg Arjuna upp i maskinen och genomkorsade firmamentet. Snart blev han osynlig för de dödliga på jorden. Då maskinen med Matiali som förare började röra sig framåt tittade piloten på mitt ansikte där jag satt stadigt och sade undrande: I dag synes det mig egendomligt och utan motstycke att du sittande i denna maskin inte ryckt till det minsta.' 'Sedan rörde sig maskinen ... och syntes flyga genom luften utförande vackra rörelser, cirkulära, likartade än olikartade'.

Det här är endast en av de många beskrivningar som finns om vimaana-farkoster. Man talar om olika former av vimaana, om stora och små farkoster, man talar om färger. Överallt i dessa berättelser kommer det igen samma färgspel som idag igenkänns i mängder av UFO-rapporter världen över. De såg ut som av pärlemor eller gråvit-skimrande i skyn. Samma uppgifter om att där de stod på marken så liknade de en liten kulle o s v. Det är alltså väldigt liten skillnad på vad som då skrevs om vimaanor och vad som idag skrivs om UFO:n.

Kvicksilvermotorer.

Hur drevs dessa Vimaanor? Man talar om olika motorer i de gamla skrifterna, men framför allt om kvicksilvermotorer. Detta är en skillnad på driftsätt jämfört med vad man idag sammankopplar och diskuterar som drivkällor i UFO-farkosterna. I dom Vediska brahmanorna finns beskrivningar om Agnihotra-vimaanen med dess två driveldar. Avahanja och Arpatia. Det berättas om att man bar fram någon vätska till eldarna. Vad det var för något vet vi inte men det hade säkerligen med någon typ av drivme-

del att göra.

På annat ställe i skrifterna står det att: 'Stark och hållbar måste kroppen göras. Som en stor flygande fågel av lätt material. Inuti den måste man placera kvicksilvermotorn med dess upphettingsanordning av järn undertill. Genom den i kvicksilver latent kraften som sätter den drivande virvelvinden i rörelse kan en man som sitter inuti färdas en lång sträcka i luften på det mest underbara sätt. Likaledes kan man genom att använda sig av det föreskrivna förfaringssättet bygga en vimaanana, som är lika stor som rörelsegudens tempel.' (Vi vet inte idag hur stort detta tempel var men det var säkerligen ett stort tempel).

'Fyra starka kvicksilverbehållare måste installeras i konstruktionens inre. När dessa upphetas genom kontrollerad eld från järnbehållare utvecklar vimaanana tordönskraft genom kvicksilvret och genast går den upp och blir synlig som en pärla i skyn'.

Jag vill gärna nämna detta med kvicksilvermotorer därför att det dels står så mycket om dem i de gamla skrifterna, dels har det i Arboga för ett tjugotal år sedan gjorts en kvicksilvermotor av en person som fick så pass stora krafter, oväsen och elände med den att han var tvungen att slå ifrån. Han fick en del bristningar i svetsningarna och har sedan inte vågat göra om experimentet, men han kommer, när han fått bättre lokaler, att göra ett nytt experiment. Hannes Alvens lärjunge Bo Lenertz som arbetar med fusionskraft, har på uppdrag av Alven för cirka 15 år sedan gjort ett försök liknande det tidigare relaterade.

Kvicksilver är en tung metall och därför mycket mer innehållsrik när det gäller elektroner och andra atompartiklar, och eftersom kvicksilvret ju dessutom är flytande, så är kvicksilver något alldeles unikt. Kan man få kvicksilver att göra en lämplig virvelrörelse så aktiverar den luften och luften blir joniserad och avger i sin tur farlig strålning. Men den jonisering som uppstår, ger både hetta och rörelseenergi m fl krafter. Det här med kvicksilvermotorer är en ganska farlig sak att arbeta med som var och en förstår.

Åter till de gamla skrifterna. Man antar att man på den tiden på något sätt kunde frigöra grundenergin inne i materien. Man talade vidare om att man skulle använda sig av metaller för drivning då man åkte i rymden men när man färdades på jorden så skulle man kunna använda luften - den var tillräckligt tät - och omvandla den till drivkraft. Detta på vimaanornas tid.

En annan skrift, Samar, säger att kvicksilvret utsattes för kontrollerad eld och att tordönskraft då utvecklades. Vidare står det: 'Om denna järnmotor fylld med kvicksilver och skarvarna ordentligt svetsade, och elden ledes till den övre delen utvecklar den kraft med ett lejons rytande'.

Formidens domedagsvapen
och vimaanana-farkoster

Källa: UFO-magazine nr 254 December 1978
Översättning: Göte Johansson

Nu vet vi att det inte alltid gällde förbränningseld utan de gamla esoteriska böckerna räknar upp inte mindre än 49 olika eldformer av vilka de flesta tycks härröra från olika elektriska och magnetiska fenomen. Om man i de gamla böckerna räknar upp hela 49 olika typer av elektriska kraftfenomen, då är det inte ett påhitt - som 'vi drar till med 49 st' - utan antagligen har man hittat 49 st olika former. Det finns så mycket som vi idag inte kan registrera - inte har lärt oss att mäta.

Vimaanornas rörelser beskrivs i de gamla böckerna. Det står vilka rörelser de skall kunna göra. De ska kunna lutas, göra vertikal stigning och vertikal nedgång, framåt och bakåt, normal stigning och normal höjdminskning, långdistansflygning genom inställning av de arbetande partierna som ger en ständig rörelse. Maskinens styrka och hållfasthet beror på det använda materialet.

Obegränsad energitillgång före år 2000!

Det vore fel att tro att allt redan är uppfunnet här i världen. Det mesta är i stället okänt för oss idag, så måste man nog se verkligheten. Självgodheten får inte förblinda oss som den gjort hittills. Jorden är ju inte platt ... En gammal tibetan, som hade tillgång till de gamla skrifterna och som sedermera skrev av sig - så att säga - skrev år 1920 följande: (på den tiden var inte atombomben känd) 'Först kommer de vetenskapsmän som sysslar med det fysiska planet att bli i stånd att yttra sig auktorativt om den fjärde etern, även om de inte kommer att inse att den bara är den lägsta av de fyra eteriska krafterna av materia. Dess influensområde, verkansområde och dess utnyttjande kommer att klarläggas, kraft som en materiell faktor, eller den elektriska manifestationen av energin som inte har några bestämda begränsningar, kommer då att förstås lika klart som vätet för närvarande. Den här kunskapen kommer att revolutionera människans liv, den kommer att sätta vad okultisterna kallar fjärde klassens kraft, som finns på det fysiska planet, i händerna på människan. Den kommer att sätta henne i stånd att utnyttja elektrisk energi till att reglera sitt vardagsliv på ett hittills ofattbart sätt. Den kommer att skapa nya metoder för världens belysning och uppvärmning till låg kostnad och med nästan inga begynnelseutgifter. Kommunikationer till lands och till sjöss kommer att undanträngas i stor utsträckning genom utnyttjandet av luftvägar och transport av stora kroppar i luften. Ett momentant bruk av den i själva etern inneboende kraften eller energin kommer att ersätta de nuvarande drivmetoderna. Detta kommer att ske genom studiet av solsystemets plats i det stora hela, och den effekt vissa konstellationer av planeter och annat har på detta. Det kommer att leda till en noggrann undersökning av polförhållandena i

jorden, av planetariska och magnetiska strömmar och av dom elektriska förbindelserna mellan vår jord och Venus och Mars planetariska system. När man nått så långt kommer astronomi och esoterisk astrologi att revolutioneras. Detta kommer att ske i slutet av detta århundrade, efter en vetenskaplig upptäckt av till och med större betydelse än den rörande atomens natur.

Alltså, före år två tusen förutspeglar den här mannen att vi skall ha hittat den här kraften, som vi alltså tar fram direkt ur materien där vi befinner oss för tillfället. Egentligen så är det inte så konstigt, för kraften finns ju där, det vet vi genom sprängningar av atombomber. Om man nu gör det på ett enklare och elegantare sätt så är det väl naturligt i utvecklingen. Tydligt kände man redan i forntiden till ett sätt att ta ut kraft från materiens innersta delar, kanske utan de komplicerade attiraljer, som vi i dag känner oss så bundna till.

Men sanning - vad är sanning? Sanningen finns

där - den har varit lika i alla tider. Från tiotusen - tjugotusen eller en miljon år tillbaka i tiden och kommer att vara det också i framtiden. Det finns bara en sanning om hur det är, vi vet att det vi ser är sanning, sedan finns det sanningar som vi inte ser. En del av oss vill inte tro på dem - de vill inte tro på sådant som inte är upptäckt ännu. Men det finns ju där i alla fall på jorden och i universum. Den, som upptäcker ett korn av sanning på något sätt - hör någon berätta någonting - läser någonting - ser någonting - drömmer någonting - studerar eller själv forskar, eller själv kommer på något vid diskussioner och känner i djupet av sitt inre att detta är sanning, kan vara nöjd. För honom är det tillräckligt, han behöver inte en massa dokument eller vetenskapliga bevis. Han kanske känner instinktivt med den naturlighet, som människan bör känna för saker och ting, att detta är sanning och då är det nog för honom. Han behöver nödvändigtvis inte ha exempelvis ett UFO att känna på.

Anders Gernandt

UFO landade nära Padua

Folk påstår sig ha sett ett flygande tefat landa i Vallone! Så lät det allmänt i den norditalienska staden Pavia med omnejd dagarna efter den 9 juli förra året, då en händelse av det här slaget inträffade.

Klockan 2345 nämnda datum befann sig polismannen 25-åriga Guido Ragni på terrassen till sitt hem i Vallone, då han såg ett flygande föremål sänka sig ned från himlen. Det såg mycket stort ut och liknade ett halvklot. Från föremålet utgick ett bländande vitt ljussken som riktades uppåt. Nedåt utsändes andra ljusstrålar av varierande färg.

Guido kallade på sin syster och mamman. Vi klev i min bil, berättade han, och körde till det närbelägna fält, där UFOt såg ut att ha gått ned. Det var omkring en kilometer från huset till fältet, men han var tvungen att ta en omväg för att komma så nära landningsplatsen som möjligt.

Ljuset var fortfarande mycket intensivt.

När de kom fram syntes dock ingenting. Sällskapet stannade kvar en liten stund och letade i mörkret men kunde inte upptäcka någonting. Guido startade motorn och vände bilen för att bege sig till en annan observationsplats men i samma ögonblick hörde han ett förskräckt rop från modern, som hela tiden spannat ut i mörkret.

Nu såg de alla tre, att ljusen åter lyste och att den främmande farkosten höjde sig från marken och försvann med svindlande fart.

I sällskap med en överordnad, löjtnant Tieri, begav sig polismannen en kvart senare tillbaka till fältet. Men allt var åter mörkt och tyst så när som på grodornas kväkande.

Kändes någon speciell lukt kanske? Ja, möjligen luktade det lite bränt förklarade Ragni. Gräset på fältet var avbränt inom ett område på 200 kvadratmeter. Då löjtnant Tieri gick närmare blev hans skor leriga i den vattendränkta marken. Senare fick han veta att fältet bevattnats inför den kommande plöjningen. Åkerstubben var alltså genomdränkt av vatten, varför teorin om att fältet skulle ha antänts måste uteslutas. Och gräset var nedbränt ända till marknivån.

Följande morgon kunde man också konstatera att det avbrända markstycket hade en säregen kontur. Det såg ut som en stor rektangel med sidorna 40x10 meter och från den utgick tre smala pilar på respektive 30,15 och 7 meters längd.

- Mönstret är mycket exakt och kan omöjligen ha gjorts för hand, konstaterade de två vittnena.

Familjen Vigo som bor i ett litet hus ganska nära fältet rapporterade ytterligare en märklig omständighet: deras tre vakthundar, som i vanliga fall är lugna och beskedliga, hade från klockan sju på kvällen för händelsen fört ett förskräckligt oväsen, d v s under omkring två timmar före det mystiska föremålet uppenbarade sig.

Vågar vi dra slutsatsen att ett UFO landade på ett fält utanför Padua den där kvällen, frågar sig artikelförfattaren Giuseppe Grazini och fortsätter: det är svårt att säga kategoriskt ja till den saken men inte heller kan det helt uteslutas. För att tala med Teilhard Chardin: vi lever ju i en tid, då bara det fantastiska ännu har någon möjlighet att vara sant.

Oversättning från italienska: Olle Öhman

UFO chockade tusentals på Kanarieöarna!

UFOt som visade sig över Kanarieöarna på kvällen den 5 mars har blivit 'dagens samtalsämne'. Aldrig tidigare har ett UFO setts av så många människor samtidigt.

Det oidentifierade föremålet sågs inte bara av tusentals personer från marken utan också av besättningarna på alla de nio flygplanen, som flög över Kanarieöarnas luftrum vid den tidpunkten.

Folk som befann sig på Kanarieöarna den 5 mars 1979 tror på UFO. Ett sådant uttalande kan tyckas tvärsäkert, speciellt för folk som har den vanan att inte tro på saker och ting förrän de verkligen sett dem. Det är emellertid ett faktum, att denna minnesvärda kväll den 5 mars, mellan klockan 20.00-21.00 ungefär, observerade flera personer ett fenomen över eller väster om Kanarieöarna, som var både imponerande, vackert och skrämmande på en och samma gång. Fenomenet, som hittills inte kunnat förklaras, lämnar bara en förklaring öppen för alla som bevittnat det: De har sett ett oidentifierat flygande föremål, ett UFO.

Det är mycket att göra när det gäller UFOs nuförtiden. Speciellt sedan skoningslösa bedragare som von Däniken, Berlitz m fl börjat att frambesvärja flygande tefat och utomjordiska kulturer som ägg ur en hatt. Det antal människor som ser främmande saker i skyn, under en nattlig promenad med sin hund, ökar snabbt. Människorna tycks verkligen vara programmerade att se saker som de önskar.

Enligt beräkningar är det en förvånansvärt hög procent av de omkring 60000 officiellt registrerade UFO-rapporterna, som härrör från de senaste tio åren. Karakteristiskt för de flesta rapporterna är emellertid det faktum, att de berörda UFO:n blivit upptäckta av bara en eller några få personer och att det observerade kan bli understött av fotografiskt material i bara ett fåtal fall.

'Mars-UFO' blev emellertid observerat av hundratals, kanske tusentals människor och många tydliga och förvånansvärda filmer och foton blev tagna. UFOt kunde ses på alla de västra öarna: Teneriffa, Gran Canaria, Hierro, Gomera och La Palma, speciellt från stränderna och de högre delarna i bergen. Vi har också gått igenom mer eller mindre likformade uppgifter och rapporter från såväl besättningarna på alla de nio flygplanen, som flög över eller nära Kanarieöarna, som rapporter från kontrolltornets personal vid Gran Canaria.

Vad hände denna kväll i mars? Vi skall ge en kort redogörelse av händelsen, som kan bli rekonstruerad från rapporter och observationer, vilka publicerats i Kanarieöarnas tidningar om och om igen. Utvecklingen av fenomenet kommer att förklaras med bilder som publicerats i 'La Provincia', Gran Canarias ledande morgontidning.

'Brinnande stolpe' i skyn ...

Det är den 5 mars omkring kl 20.00 - en lugn kväll efter en underbar dag. Himlen är klar, nästan molnfri, endast några avlägsna moln vid horisonten. Solen som gick ned klockan 18.10 följdes av en kort skymning, innan mörkret sänkte sig i den tropiska natten.

I väster vägrade emellertid ljuset att ge efter helt. De många människor, som uppmärksammade detta, är fängslade av den 'fosforglänsande' ovalen i skyn, någonting som kunde likna ett norrsken. Ovalen bestod av några mer eller mindre koncentrisk linjer, vardera av dem skinande med ett utspjutt, vitaktigt/orangefärgat ljus. Var det ett atmosfäriskt fenomen orsakad av solnedgången? Solen hade emellertid gått ned två timmar tidigare.

Plötsligt förtätades ljuslinjer och ovaler i 'molnet' till en stolpe av eld, en häftigt flammande stam. Dess ändrar tycktes snudda vid horisonten och toppen var platt. Dess sken var klart, skarpt och elfenbensgult. Med ens lösgör sig ett 'föremål' från denna 'stam' och stiger snabbt i en något sned riktning. 'Föremålet' kan inte ses i sig självt men är rekonstruerat från det klara koniska rör av ljus det lämnar

Det oidentifierade föremålet, som fosforglänsande lyste upp skyn över Kanarieöarna, observerades av tusentals personer.

bakom sig. Det går i rak kurs, det är sant, men det stannar två eller tre gånger under bråkdelen av en sekund, då det gör en kvick sidoändring av kursen. Efter ungefär en halv minut frigör sig föremålet från den klara kon och försvinner på natthimlen, där det lämnar en ljustråle bakom sig. Ljuskäglan utbreder sig till ett klot, fortfarande stående på den tidigare stammen, men dess vita ljus tydligt kontrasterande med stammens orangefärg. Efter några minuter lösgör sig klotet från stammen och driver sakta iväg åt vänster, medan både stammen och klotet gradvis mister sin klarhet och intensitet. När de har försvunnit helt är endast det utsprungliga ljuset, 'molnet', kvar. När slutligen 'molnet' också försvinner har fenomenet varit synligt i totalt ca 45 minuter. Klockan är nu 20.45.

Flera till sjukhus!

Det här mysteriet, skrämmande och absolut oförklarligt, förvirrade såväl invånarna på öarna som många turister som vistades där. Gatorna var packade, speciellt i bergsbyarna på Teneriffa. Barnen grät, kvinnorna var hysteriska och några av dem till och med övertygade om att 'det var världens ände'. Flera personer blev inlagda på sjukhuset i Las Palmas med chockliknande symptom. Orsaken är ännu okänd.

Elströmmen slocknade i Puerto de Rosario, huvudstaden på den lilla ön Gomera, i det ögonblick UFOt uppenbarade sig och återkom inte förrän UFOt helt hade försvunnit. Över hela ögruppen blev det störningar i TV-apparaterna. Alla telefoner hos poliser och tidningar blev nedringda. Pubarna stängde inte förrän sent på natten.

Inte bara på öarna skapade UFOt bestörtning. Alla de nio flygplanens besättningar, som befann sig över Kanarieöarnas luftrum vid detta tillfälle, blev också chockade av det ovanliga fenomenet.

De båda piloterna på ett NAYSA-plan, som var på väg till Mauretanien, berättade att de såg ett koniskt föremål, som roterade runt sin egen axel. Det lämnade en 400 meter lång svans bakom sig och lyste med ett blågrönt ljus. Fastän de inte kunde se föremålet klart, beroende på dess höga hastighet 'gav det intryck av att vara någonting fyrkantigt'. De kunde bevaka det på radar, det rörde sig med en hastighet av uppskattningsvis 21000 kilometer i timmen. Liknande observationer gjordes av andra plan, fastän ingen av dem kunde fånga objektet på radar.

Militära ämbetsmän har meddelat att objektet inte var synligt på deras radar heller. Piloterna på planet Spantax-816 var förvirrade av 'dess svindlande hastighet'.

Kanske UFO-bas utanför öarna?

Av de många observationer, rapporter och gissningar, som producerats av alla slags specialister för att presentera det här fenomenet på ett vetenskapligt sätt, kan vi dra följande slutsatser:

Vetenskapen kan eventuellt ge en förklaring till det 'skinande molnet', dock inte utan ansträngning. När det gäller de andra fenomenen finns ingen vetenskaplig, sannolik förklaring. Det skinande molnet kan möjligen ha varit ett visst regnbågsskimmer i högre regioner av atmosfären i väster, som orsakats av solstrålarnas reflexioner. Ett fenomen, som inte är helt okänt, men som emellertid inte förekommer på den här breddgraden. Med hänsyn till tidpunkten av solnedgången, jordens rotationshastighet och tidpunkten då fenomenet uppenbarade sig, måste reflexrörelsens centrum ha varit beläget ungefär 300 kilometer väst om Kanarieöarna.

Norrskan måste uteslutas, då det inte förekommer på dessa breddgrader. Om så varit fallet, skulle det ha varit starkare norr om öarna (Portugal), men ingenting sådant var synligt på spanska fastlandet. Det skulle dessutom ha varit åtföljt av ett helt annorlunda meteorologiskt mönster - men det var 'normalt' väder.

Det är känt att UFO-rapporter och observationer ibland kan bli knutna till vissa effekter, förorsakade av planeten Venus. I föreliggande fall är detta uteslutet, eftersom man tydligt såg att föremålet hade egen fart och ljus. Dessutom hade Venus solnedgång klockan 14.30. Även antagandet, som framförts av flera människor, att en undervattensprojektil startade den mystiska processen, tycks brista i trovärdighet. Raketer och projektiler av polar- eller kryssningstyp är relativt små och inte kapabla att producera sådana vida effekter. De skulle dessutom ha startat åtminstone 200 mil utanför kusten.

Alla skepp som seglat väster om öarna omkring den 5 mars har blivit fotograferade, men det visade sig att inget av dem var utrustat med projektil-installationer. Tillkommer det faktum att föremålet hade stannat flera gånger (bestyrkt av de flesta åskådarna), vilket utesluter alla projektilförklaringar av fenomenet.

Än en gång tycks vetenskapen stå vid en återvändsgränd. Om emellertid vetenskapsmän, som brottas med det här UFO-problemet, känner sin begränsning och iakttar en blygsam tystnad, reser sig den hänfödda gruppen av parapsykologer, framtidsforskare och ufologer i jubel. Vi tar oss friheten att dra en smula på munnen åt deras fantasiska spekulationer. För att njuta helt och fullt av det kan ni läsa artiklarna och rapporterna om UFOt den 5 mars i spansk press.

Forts nästa sida

Aterblick

Hitlers stora fabriker för fjärrstyrda robotplan vid Peenemynde och Warnemynde har i rysk regi byggt ut och arbetar nu för fullt. Det uppges i tyska källor att ryssarnas aktioner mot svenska och danska fiskebåtar skulle igångsatts för att hindra dessa att få insyn i de provskjutningar med robotvapen som äger rum i farvattnen kring Rygen.

Det är enligt experter fullt tänkbart att de mystiska 'tefat' som i går observerades på olika platser i Sverige är raketer som avskjutits från norra Tyskland. Det är första gången som ett europeiskt lands försvarsstab - den svenska i går kväll - genom kommuniké omtalar observation av ett s k tefat och således inte avfärdar fenomenet som en fantasiprodukt.

En linje dragen genom de svenska observationspunkterna ger också en omedelbar tankeställare. Den passerar nämligen rakt igenom Peenemünde. Tefatet, som bl a studerades från ett skolflygplan från Ljungbyhed, hade dock sydlig kurs. Detta kan emellertid förklaras med att projektilen först avskjutits med nordlig riktning och sedan per radio tvingats vända, en bumerang alltså.

- Såvitt det hela inte är en synvilla kan det mycket väl ha varit ett flygplan som flög över svenskt territorium, förklarar chefen för försvarets robotbyrå kommendör Johan Gabriel Oxenstierna. Det är inte nödvändigt att genast misstänka något robotvapen ehuru det givetvis är tänkbart.

- Ett flygplan på så stor höjd (över 10000 meter) kan nämligen varken ses eller höras från marken, fortsätter kommendör Oxenstierna. En lång kondensationsstrimma kan dock göra ett sådant plan synligt men man kan givetvis inte urskilja några detaljer. Samtidigt är det dock möjligt att från flygplanet med långdistanskamera göra lodfotograferingar.

Robotchefen bekräftar att det finns konstruerade robotvapen som kan dirigeras hur som helst per radio - alltså även kommenderas att vända och återvända till sin bas. Han erinrar om det uppmärksammade försöket för några år sedan, då ett flygplan flög från USA till England där det landade på ett bestämt flygfält medan piloten hela tiden satt med armarna i kors.

Föremålet i går observerades först över nordvästra Skåne, där det tycktes stå stilla i luften en halv-

Sverige fastslår förs i Europa: Tefat existerar!

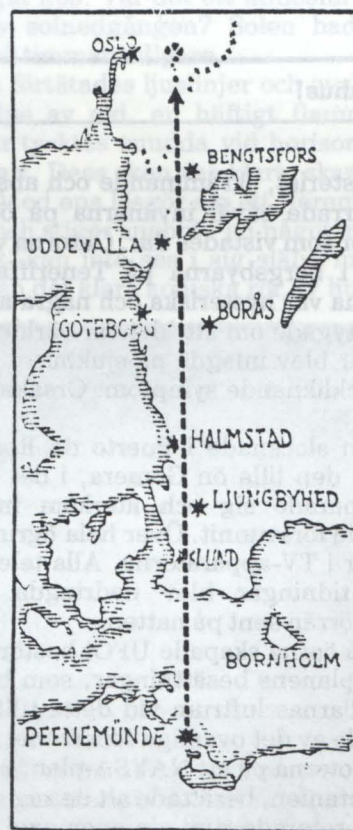
timme. Detta överensstämmer inte med de flygande tefatens 'vanor', och man blev därför ganska konfunderad.

Så snart krigsflygskolan i Ljungbyhed fått rapport om saken, gick en officer upp med ett SK 16-plan. Det mystiska föremålet satte sig då i rörelse och styrde kurs rakt söderut.

F 5-officern upptog då förföljandet och knappast har någon svensk eller europeisk flygare haft möjlighet att på så nära håll iakttä ett flygande tefat - eller vad det nu kunde vara.

Det höll sig på mellan 10-12000 meters höjd, men ljunghedsplanet kunde inte gå upp till mer än 5000 meter, då det saknade syrgasutrustning.

Ur Aftonbladet

Forts från föregående sida

En sak till måste emellertid nämnas. Förekomsten av 'oidentifierade flygande föremål' över Kanarieöarna är inte alls ovanlig. Särskilt under senare år förekommer det om och om igen! I oktober 1975, den 22 juni 1976, den 11 november 1976 samt år 1977. Sist men inte minst gjordes observationer 1978 och de viktigaste av dessa uppmärksammades utförligt i våra tidningar. För många av lokalbefolkningen råder det ingen tvekan om att någonstans på

eller nära ögruppen måste det finnas en UFO-bas! För vår del välkomnar vi upptäckten av en sådan bas, precis som reseledarna, vilka arbetar på öarna, troligen inte skulle bli sena att förutom 'burro-safaris', 'stora inlandsturen' och 'Finca-festivalen' även presentera en 'en-dags UFO-utflykt'. Gratis transport med flygande tefat!

Källa: Canarias Tourist

Översättning: Marianne Aplerud

Prejades av humanoider i lysande UFO!

Den 3 maj 1975 klockan 21.15 var 48-åriga Alois Olenick på väg västerut utefter Mogford Road, söder om San Antonio i Texas. Plötsligt närmades hans bil, en 1959 års Chevy pickup, av ett skarpt ljussken. Han blev nästan prejad av vägen av ett oidentifierat föremål med två varelser ombord.

Herr Olenick berättar att han var på väg till en affär i närheten när han upptäckte ett underligt bärnstensfärgat föremål, som med en otroligt hög hastighet steg upp från en skogsdynga ute på ett gärde ca 800 meter från vägen.

Föremålet närmade sig Olenicks bil och flög rätt över honom. Under denna manöver ändrades dess sken från bärnstensgult till klart körsbärsrött, och det blev som klarast när det passerade över lastbilen. Olenick berättar vidare:

- När farkosten befann sig rakt ovanför min pickup slocknade mina strålkastare och motorn dog. Jag försökte ta mig ur bilen, eftersom jag först trodde att det var en helikopter som flög över mig. Allt gick ju så fort, men när den var en bit ifrån mig så såg jag att det inte var någon helikopter. Då tänkte jag för mig själv att "det där måste vara ett UFO".

Sfärisk form

När föremålet befann sig strax över lastbilen kunde Olenick iaktta en sfärisk kupolform med två kraftiga koniskt formade utskjutande delar. Botten på farkosten var av en kraftig blank metall, som avgav ett rödaktigt sken. Det var ett sken som från en lamp, precis som på ett flygplan. Observationstiden under vilken han klart och tydligt kunde se de två varelserna, var ca 10 till 20 sekunder. Just då vipade farkosten i en vinkel på 37 till 40 grader och då var en av humanoiderna i Olenicks direkta synfält.

Den genomskinliga överbyggnaden där de satt, verkade bestå av rödaktigt plexiglas. Detta gjorde det möjligt att se varelserna mycket tydligt.

- De verkade vara lika intresserade av mig, som jag var av dem, säger han och fortsätter:

- En av dem, som var längst bort från mig, verkade vara piloten. Framför sig hade han någon sorts manöverpanel och han tittade uppåt från mig. Den andra varelsen tittade direkt ner på mig, och han verkade studera vad jag gjorde. Jag fick en bra bild av deras utseende och de liknade inte jordiska varelser.

Olenick ombads att beskriva deras utseende och han började med att säga:

- De kunde inte ha varit speciellt långa, antagligen inte längre än ca 150 centimeter. De var helt flintskalliga och hade långa spetsiga öron och en stor lång näsa. Deras ögon var inte tydligt tecknade

utan mera som springor. Deras hud hade en gråaktig färg och såg ut som hajskinn. Han lade också märke till att deras hud var helt slät och jämn, utan en enda rynka. De två varelserna hade kraftiga kroppar, men han såg bara överdelen av dem. Inte heller såg han deras händer. De verkade övervaka en slags kontrollpanel och han kunde se flera T-formade handtag.

Observatören var också säker på att ingen av humanoiderna hade någon mikrofon eller liknande. Den tänkbara klädseln kan ha varit ett skjortliknande klädesplagg på bälten och gjort av ett läderliknande material. Här är han dock lite tveksam och säger, att det hela gick så fort att han inte kunde tänka på sådana detaljer.

Inget motorljud

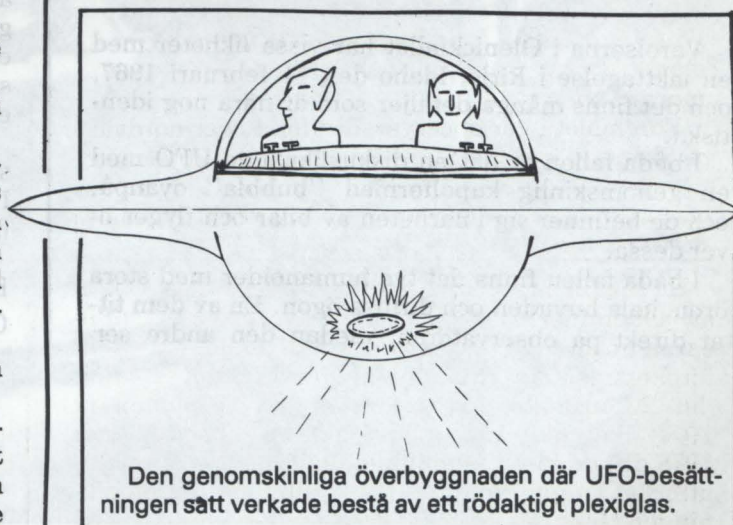
När Olenick såg farkosten fara iväg lade han märke till att den inte hade något egentligt motorljud, bara ett vinande ljud, som från vinden.

- Det var ett mycket starkt ljud och det lät för mig som en cyklon, och jag har varit med om många sådana stormar. Det fanns ingen likhet med ett motorljud, inget "smattrande" ljud.

Olenick såg botten på farkosten när den svängde rätt över honom, och lastbilen skakades om ordentligt, när UFO:t for över.

Han blev tillfrågad om han tyckte att föremålet flög bort och avlägsnade sig i luften, eller om det liksom bara försvann. På detta svarade han, att det var som om en glödlampa släcktes. Ena stunden var det där, nästa helt borta.

Olenick kände också en mycket stark och frän lukt, som från upphettad koppar eller ett elektriskt överslag, just när maskinen flög över honom. Denna doft fanns kvar en lång stund efteråt, även inne i

Den genomskinliga överbyggnaden där UFO-besättningen satt verkade bestå av ett rödaktigt plexiglas.

Aterblick

lastbilshytten. Han kände också en ryckning i ögonvrån och en liten ömhet, som kanske orsakades av det intensivt röda ljussken, som farkosten sände ut.

Vid tiden för intervjun, nära fyra månader efter händelsen, bar Olenick fortfarande mörka glasögon för att skydda ögonen mot ljus, och han hade en ständig huvudvärk. I övrigt uppträdde han lugnt under samtalet, men blev tidvis lite stressad. Händelsen i och för sig, och hågkomsten kan ju ha en viss upprörande effekt. Han hade inte fått några ytterligare biverkningar.

- Jag kände det bara som om de ville titta på mig och kanske ta ett fotografi eller så. Och sedan släckte de ljuset och försvann, säger han.

Polisen positiv

Sedan flera år tillbaka är många frågor obesvarade i detta och liknande fall i området. En hel del är dock lyckligtvis klarlagt. Polisen har t.ex. kvar en anteckning om fallet Olenick, daterad 3 maj klockan 21.30, vilken de rapporterade vidare inom 20 minuter. Det var antagligen därför att de fick ett fördelaktigt intryck av honom, och att de själva var intresserade av fallet. Vidare önskade polisen inte att några eventuella förvanskningar av händelsen skulle spridas ut i området.

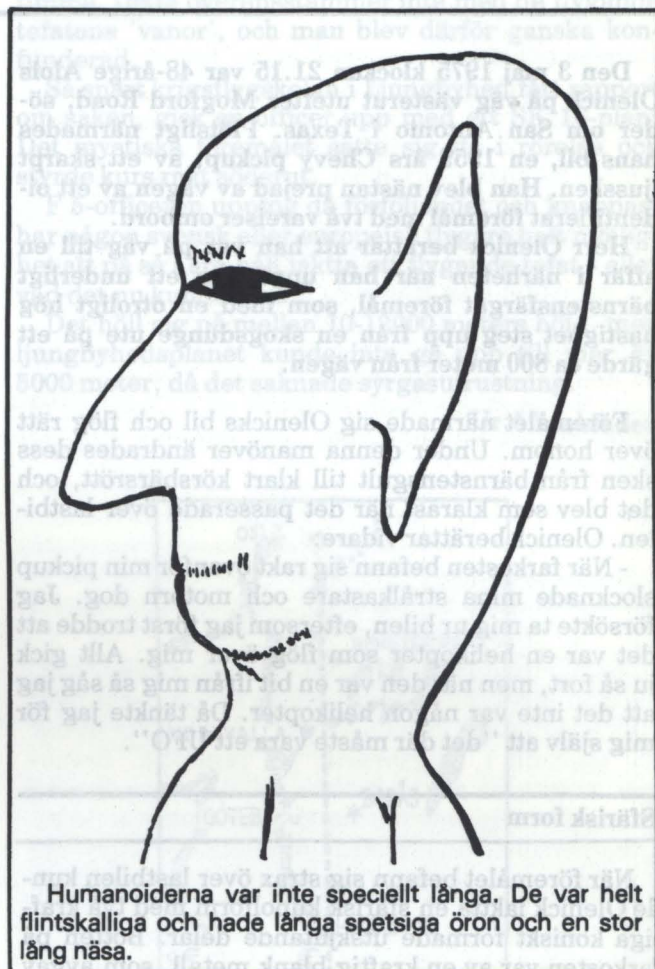
Dessvärre har flera tidigare observationer, som hade kunnat bli förklarade, aldrig utretts. Liksom andra innevånare i San Antonio, där det finns tre militära flygbaser, är Olenick väl förtrogen med olika typer av flygmaskiner eftersom det flygs ganska mycket i trakten. Utsikten att han skulle ha misstagit sig på en helikopter verkar vara minimal, eftersom han också iakttog elektriska störningar och humanoider.

Liknande fall

Varelserna i Olenickfallet har vissa likheter med en iakttagelse i Riric, Idaho den 11 februari 1967, och det finns många detaljer som är nära nog identiska.

I båda fallen är det en diskusliknande UFO med en genomskinlig kupolformad "bubbla" ovanpå, och de befinner sig i närheten av bilar och flyger över dessa.

I båda fallen finns det två humanoider med stora öron, kala huvuden och diffusa ögon. En av dem tittar direkt på observatören, medan den andre ser

Humanoiderna var inte speciellt långa. De var helt flintskalliga och hade långa spetsiga öron och en stor lång näsa.

bortåt. Farkosterna har båda en kontrollpanel.

Idaho-fallet finns återgivet och illustrerat med detaljerade teckningar i UFO-tidskriften "A New Look" år 1969. I samma tidskrift beskrivs också två andra fall, där två humanoider observerades i en glaskupol. Alla dessa fall har många likheter, inkl. ett skarpt intensivt ljussken (grönt, rött och orange), som kom antingen från undersidan av farkosten, eller från området runtomkring denna.

Farkosterna hade också ett vinande ljud, som förstärktes när de svängde och for över observatörerna. I många andra fall har luften fyllts av en pepparliknande doft.

Källa: Skylook

Översättning: Monica Damm

Kula föll platt till marken

Jägare enleverades i UFO

En jägares berättelse om kontakt med varelser från rymden och en 'kidnappingsresa' ombord på en rymdfarkost från en annan planet förklaras som 'äkta' (sann) av en psykolog från Wyoming-universitetet. Dr R L Sprinkle har kommit till denna slutsats efter en utvärdering av Carl Higdon's berättelse.

En jägares berättelse om kontakt med varelser från rymden och en 'kidnappingsresa' ombord på en rymdfarkost från en annan planet förklaras som 'äkta' (sann) av en psykolog från Wyoming-universitetet. Dr R L Sprinkle har kommit till denna slutsats efter en utvärdering av Carl Higdon's berättelse.

Higdon, 40, från Rawlins, Wyoming, är oljeborrare för AM Well Service i Riverton. Den 25 oktober var han på jakt i Medicine Bow National Forest. Han berättar följande om sina upplevelser denna dag för National Star:

- Livet har inte varit detsamma sedan mitt möte med denne 'man' i skogen. Jag önskar att det aldrig hade hänt, men det är min plikt att berätta om det, tycker jag. Folk kan prata bakom min rygg, säga att jag är tokig - men jag svär, att jag talar sanning. Vid fyra-tiden på eftermiddagen såg jag en grupp om fem älgar i en glänta. Jag lyfte mitt magnumgevär, siktade på ett av djuren och sköt. När man avfyrar

ett sådant gevär får man normalt en våldsam rekyl. Man kan därför föreställa sig min förvåning över vad som hände. I stället för att träffa älgen lämnade kulan geväret mycket långsamt, som i 'slow motion'. Så föll den ned i snön bara 20 meter bort. Vad är nu det här för något? tänkte jag.

- Jag fick en underlig känsla; luften kändes elektrisk som före åska. Jag vände mig snabbt om och såg en 'främling' stå bakom mig i skuggorna. Först trodde jag, att det var en annan jägare, tills mina ögon hade vant sig vid ljuset. 'Främlingen' gled ljudlöst mot mig. Hade han varit mänsklig, skulle jag ha hört hans steg över de torra grenar och kvistar, som låg på marken. Han var cirka 1,85 meter lång, klädd i åtsittande dräkt från topp till tå. Runt midjan hade han ett brett bälte med en sexuddig stjärna i mitten. Håret stod rakt upp som på en bors-te, och två antennliknande spröt stack ut från huvudet.

- Han saknade haka, och ansiktet gick rakt över i halsen. Ögon var mycket små, och det fanns inga ögonbryn. Fast jag befann mig i hans sällskap i flera timmar såg jag aldrig hans händer - om han nu hade några. Ärmarna på hans dräkt var långa och slutade i två avsmalnande 'bihang', som han pekade med för att få saker att flytta på sig. Han tycktes kontrol-

Kula föll platt till marken Lägre enleverades i UFO

lera eller behärska tyngdkraften.

Varelsen stannade någon meter ifrån den paralyserade Higdon.

- Han frågade om jag var hungrig, och utan att vänta på svar kastade han åt mig ett litet paket med fyra piller. Jag åt dem, fast jag annars inte ens tycker om att ta en tablett vid förkyldning. Jag var som hypnotiserad, måste ta dem.

- Jag hade lagt märke till det genomskinliga föremålet - antagligen farkosten som min nye vän hade kommit i - på marken inte långt från där vi stod. Allt jag vet är, att han pekade på mig med sin 'arm' - och plötsligt befann vi oss ombord tillsammans med de fem paralyserade älgarna. Ombord fanns också två andra varelser.

- Vi lyfte utan ett ljud. Man sade till mig, att vi var på väg till deras hemplanet, 163000 ljusår från jorden. De satte utan förklaring en hjälm på mitt huvud med ledningar stickande ut åt alla håll. Snart - jag hade förlorat alla begrepp om tid - var vi framme.

- Jag minns inte, att jag lämnade farkosten, men genom de genomskinliga väggarna kunde jag se ett jättelikt torn med roterande lampor. Ögonen började rinna, ljuset gjorde ont, och jag kunde knappt hålla dem öppna. Varelserna sade, att de hade liknande besvär av vårt solljus.

- Efter detta minns Higdon inte något mera, förrän han var tillbaka på jorden, i kylan, och nästan hysterisk.

- Jag var helt förvirrad, visste bara att jag frös och var rädd, stötte på min pick-up, som jag hade parkeerat i en glänta tidigare, men som satt fast mitt i en myr nu. Jag tog mig fram dit och kunde via radiosändare ropa på hjälp.

Sheriff Ogburn och vicesheriff Tierney kom fram strax före midnatt. Fordonet fick dras loss. Higdon fru Margery berättar: När jag först såg Carl var han i chocktillstånd och kunde inte tala. Först när jag frågade om han hade skjutit någon älg, vaknade han, tittade upp mot himlen och ropade: de tog min älg! Han såg så konstig ut att jag blev rädd och bad sheriffen ta bort hans gevär. Jag var inte säker på vad han kunde hitta på. Carl bad mig att inte röra honom. Till sist lade jag min kappas om hans axlar

och vi körde till Carbon Country Memorial Hospital. På sjukhuset fortsatte min make att tala obegripligt: de tog min älg ... var är pillerna? ... ljuset - det gör ont ... pick-upen är borta ... de siktade på den och den är borta.

Higdon besvärades av sjukhusbelysningen, varför en sköterska fick lägga en våt duk över hans ögon. Läkaren fick släcka taklamporna. En grundlig undersökning visade inga spår av alkohol eller droger i Higdon blod. Märkligt nog visade röntgenbilder av Higdon bröst att tidigare ärrbildning i lungorna hade försvunnit. Det hela var som en science-fiction film, ansåg läkaren.

Samma kväll såg mr och mrs Don James ett blinkande sken i ungefär tjugo minuter. Det roterade och skiftade från grönt till vitt. Magnumkulan som Higdon sköt i 'slow motion' blev grundligt undersökt. Den ser ut, som om den hade vänts ut och in. Sheriffen kunde inte förklara kulans utseende. Normalt skulle den ha exploderat helt.

Higdon menar, att han befann sig i ett kraftfält som saktade ned allting. Dr Sprinkle kontaktade Higdon och frågade, om denne var villig att låta sig utfrågas under hypnos för att få klarhet i händelsen. Vid två tillfällen försattes Higdon i hypnos av Dr Sprinkle och berättade om sina upplevelser inför två vittnen.

Dr Sprinkle sammanfattar: Mitt intryck av Carl Higdon är att han är ärlig, med genomsnittsutbildning, mycket intresserad av allt. Han är utomhusmänniska, bra på att avgöra storlek och avstånd. Det kan vara svårt att bedöma ett enda vittnes UFO-upplevelse, men indirekta bevis styrker slutsatsen att Higdon ärligt berättar något han varit med om.

Under hypnos avslöjade Higdon, att andra har blivit kontaktade tidigare. Han kommer ihåg, att han sett andra jordmänniskor på den främmande planeten. Tillfrågad varför dessa varelser reser så långt, svarar Higdon, att han blivit upplyst om att de behövde vilt och fisk till mat.

Detta kanske förklarar försvinnandet av en hel del kreatur i USA på senare tid??

(National Star, 22 mars 1975)

Förhistoriska UFO-målningar forts. fr. sid 5

slag mannen på bilden håller i handen. Man fann dem i en gammal grotta och de hade en förhöjd radioaktivitet samt var gjorda av ett material, som liknade och delvis bestod av en blandning av granit och andra mineraler och de måste ha tillverkats under stort tryck.

De hade ett spår i spiral inifrån och ut ungefär som på en grammofonskiva, och där fanns skrivtecken av okänd typ. Enligt uppgift har en skiva tolkats; dess text berättar om hur ett folk med sin rymdfarkost led skeppsbrott på jorden och blev kvar här,

men att människorna jagade dem och försökte döda dem. De förstörde farkosten, varefter de drog sig tillbaka till grottan och försökte klara sig undan människorna. På dessa skivor nedtecknade de sedan sin historia.

Källor:

Flying Saucer Review, nov-dec 1969.

Professor Klaus Wellmanns böcker: 'Muzzinabikon-Indianische Felsbilder Nordamerikas' och 'A Survey of North American Rock Art' m.fl.

Främmande möte i Tujunga

Av Ann Druffel

Sara Shaw och Jan Whitley bodde i en stuga vid en nordsluttning, som reste sig brant mot skyn. Området sträckte sig söder ut mot ett högt stånd av ökenkaktus, därefter sluttade det mot en gropig, övergiven väg bortom vilken en bäck flöt. Sju mil nedanför, vid foten av berget, ligger staden Tujunga Kalifornien, 15 mil luftvägen nordost om Los Angeles. Sara och Jan var ej stadsbor. De hade avsiktligt valt att leva i denna isolerade förhyrda stuga där de kunde vara nära naturen och varandra. Men den 22 mars 1953, skakade en otrolig händelse deras lantliga existens. Det var sent på natten. Intet ljus flöt genom det stora, med många små glas infattade sängkammarfönstret. Den skogbevuxna klyftan var mörk. De enda ljud som hördes var de som åstadkoms av små vilda djur.

Plötsligt blev allt stilla. Sara vaknade tvärt, olustig till sinnes. Genom fönstret strömmade ett ljus av ovanlig färg och form. Genomträngande och starkt svängde det från sida till sida. Sara knäböjde på sin kudde och stirrade ut genom fönstret vid huvudgärden. Fast hon inte kunde se dess källa, tycktes ljuset komma från platsen för vattendraget. Jan som låg vid sidan av henne vaknade då Sara tittade på väckarklockan. Klockan två - för tidigt för gryning. Sara ryste då den kalla marsluften kröp genom hennes pyjamas. Hon hade aldrig sett ett ljus som detta - blå-vitt, skrämmande vitt. Kanske det var någon med en ficklampa som vandrade uppför vägen eller strålkastarna av ett fordon på sin skumpande väg förbi deras hus. Men färgen var fel. Den var inte gulaktig som de flesta vanliga ljus. Om hon skulle jämföra den med något hon kände till, skulle det bli månljus, bara mycket klarare - och svängande i skyn. Nu var Jan klarvaken och lika mystifierad som Sara. Fast besluten att undersöka saken, började hon gå mot garderoben.

Men hon kom aldrig dit. Vid fotändan av bädden grep henne en plötslig förlamning. Någonting tycktes ta kontroll över hennes sinne.

'Det här är jordens undergång och jag kan inte göra något åt det!' tänkte Jan. Därefter, tvärt som det hade kommit, försvann förlamningen och den mentala kontrollen. Luften var tryckande och svår att andas. Jans första tanke var att värmepannan kanske hade fått en läcka.

'Jan!' Sara flämtade då hon instinktivt tittade på klockan igen. 'Vet du, att du har stått där i 20 minuter?'

Sara, som kände en tung yrsel, stirrade på klockan. Den var inte 2.20, som hon just hade sagt till Jan. Den var 20 minuter över fyra. Det underliga svängande ljuset var borta. Hon fann också, att det var svårt att andas. Hon kände panik när hon kom ihåg den nyligen genomgångna lungoperationen, ett resultat av en trafikolycka. Hon flämtade desperat

efter andan.

De två kvinnorna rusade skrämnda ur sängkammaren och genom den lilla hallen in i köket. Jan kontrollerade värmepannan, som hon till sin överraskning fann arbetade perfekt.

Deras kelgrisar, två hundar och en katt, låg hopkrupna under den primitiva spisen. Djuren var vakna men märkvärdigt stilla. Saras rädsla steg. 'Låt oss gå ut härifrån!' bad hon.

Jan tvekade. Skräcken efter förlamningen och känslan av att vara mentalt kontrollerad hade släppt. Två timmar och 20 minuter hade försvunnit och Jan ville veta hur. Hon gick ut. I riktning mot vägen såg hon ett vitt, suddigt ansikte med långt hår hängande över skuldrorna. Det var nära en buske omkring 15 meter bort. Dragen tycktes vänliga.

Lustigt nog forskade Jan inte vidare i saken. I stället återvände hon till stugan och samlade ihop djuren. Därefter rusade hon och Sara till sin bil, som stod i ett skjul vid sidan av vägen. Då de passerade busken, där det spöklika ansiktet hade visat sig, tittade Jan efter för att se om det fortfarande var där men det var det inte. De körde nerför den slingrande vägen och tillbringade de närmaste dagarna i en närbelägen stad hos Jans fosterföräldrar. De beskrev sin upplevelse för vänner och bekanta upprepade gånger men ingen kunde lista ut vad som hade inträffat. Jan och Sara övervägde och avskrev olika teorier. Ingen teori tycktes dock hålla för det bisarra äventyret.

Slutligen återvände Jan och Sara till stugan tillsammans med Jack McBows, en äldre man, som bodde på samma plats. Jack, som sade sig vara psykisk, förklarade att han kände 'starka vibrationer' då de närmade sig byggnaden. Han trodde något ont hade hänt där men kunde ej ge några detaljer. Luften omkring platsen tycktes fortfarande tung.

Efter några dagar var luften normal igen och Sara och Jan flyttade tillbaka till stugan. De frågade sina närmaste grannar, som bodde på något avstånd, men ingen hade sett det främmande, svängande ljuset eller märkt den egendomliga tystnaden eller känt den tryckande luften.

I tre månader efter denna händelse, var Jan, som aldrig varit rädd för någonting, mörkrädd. Hon arbetade nattsift på fabriken vid foten av berget och återvände hem på sin motorcykel klockan tre var morgon. Efter den egendomliga episoden med det svängande ljuset, fick hon uppbåda all sin styrka för att göra den nattliga turen. Sakta bleknade emellertid hennes fruktan. Jan, som alltid hade haft förmåga att undertrycka minnen av obehagliga händelser, tvingade sig att göra så nu.

Sara, däremot, började känna sig rastlös. Hon övergav sitt fabriksjobb och började utveckla en plötslig lust för medicin. Hon studerade tandvård

och flyttade i sinom tid från Jan för att arbeta på sjukhus, kliniker och läkarmottagningar.

1955, när hon arbetade på ett sjukhus, fick Sara plötsligt för sig vad hon trodde var en kur för cancer. Hon 'såg' klart ett vanligt köksattribut - ättika - som blev struket på cancer, som såg ut som en hemsk, ostig massa. Hon såg cancer minska och försvinna. På samma gång hade hon det bestämda intrycket av att hon skulle ge denna 'kur' till den rätta läkaren, som skulle presentera sig själv när den 'rätta kombinationen' kom i hennes liv.

Hon försökte två gånger under påföljande år att delge denna 'cancerkur' till läkare men blev avvissad.

Under tiden flyttade Jan till en annan stad i Kalifornien och bodde 1954 i ett hus som var en ombyggd lada. Där upplevde hon nattliga kontakter med en okänd kraft. Då hon låg klarvaken i sin säng, kunde hon höra ett genomträngande vinande och bli förblamad då 'osynliga varelser' försökte besätta hennes kropp. Hon fruktade att om hon gav efter för dessa 'varelser' så skulle de ta permanent kontroll över hennes sinne och kropp. Endast genom att upp-båda all sin viljestyrka var hon i stånd att bryta förtrollningen. Så snart hon kunde göra en liten rörelse med bara ett finger, försvann varelserna, oljudet och förblamningen ögonblickligen.

En natt skrek hon mentalt åt de osynliga väsendena att låta henne vara i fred. Efter det blev besöken mindre och mindre plågsamma tills de efter några veckor försvann nästan helt. Vid den tiden förband hon ej dessa händelser med sina upplevelser i stugan i Tujunga.

Ären gick och Sara och Jan förlorade kontakten med varandra. Sara gifte sig och levde som en vanlig husmor, när hon en vecka i augusti 1975 såg en TV-serie om UFOs på Los Angeles kanal 11. En del av serien behandlade rapporterade bortföranden, i vilka personer kunde se ett lysande ljus och därefter började lida av ett mystiskt tidsbortfall. Sara studsade. I det hon kom ihåg sin och Jans upplevelse undrade hon om de båda hade mött ett UFO 1953. Tanken hade inte slagit henne förut, inte heller hade det slagit Jan. Sara försökte utan att lyckas finna någon som kunde hjälpa henne att undersöka denna möjlighet. Till sist hänvisade ett lokalt flyginformationskontor henne till Skynet, som är förbundet med The Texas-based Mutual UFO Network (MUFON).

Som planerande samordnare hos Skynet åtog jag mig att undersöka Saras berättelse. Idabel Epperson och Marilyn Epperson stödde mig i mitt arbete. Vi fann Sara personlig och resonabel. Sara fann Jan Whitley, som gav oss intryck av en intelligent och objektiv individ. De två kvinnorna hade bara fragmentariska erinringar av episoden. De samtyckte till vårt förslag att med hypnos söka väcka minnen till livs om vad som hade hänt under tidsbortfallet på

två timmar och tjugo minuter.

Sara blev hypnotiserad tre gånger mellan december 1975 och oktober 1979. Hennes hypnotisörer, som erbjöd sina tjänster till MUFON, var Dr William McCall, med. doktor, och en känd polispsykolog, som bett att få vara anonym. Båda är skickliga yrkesmän som försiktigt undvek att använda ledande frågor och repliker som kunde påverka berättelsens innehåll.

Under hypnos uppräknade Sara sju eller åtta humanoider som hon såg tog Jan och henne ombord på ett Saturnus-format 'skepp' svävande över en träd-dunge som kantade bäcken nära deras stuga. Hennes berättelse återgives här med hennes egna ord från de avskrivna hypnosbanden och talrika intervjuer.

- Det var liksom dagsljus men klockan visar bara två. Jag ser ut genom fönstret, stående på knä. Någon kommer in på gården. Med ens kommer en mängd människor plötsligt in i huset. Det är liksom när du är liten och alla de vuxna har kontrollen och du bara går omkring och gör vad de säger. De har lagt sina armar på mig och Jan. De är så skuggiga. Jan liksom kämpar. Dessa människor är alla omkring mig. De kontrollerar - det finns så många av dem. Varelserna är klädda i skinntäta svarta dräkter som känns grova men gummiaktiga vid beröring. Fast deras ögonglober är täckta med köttfärgade membran, kan Sara se ögonrörelser.

Mycket rädd till en början blev hon snart egendomligt lugn. Hon visste inte varför hon reagerade på det sättet, men hon erinrade sig sedan, att humanoiderna hade pressat ett instrument mot Jans arm och lugnat henne. Sara drog slutsatsen att de hade gjort samma sak med henne.

Väsendena ledde de två kvinnorna utomhus mot vägen. Enligt Saras berättelse:

- Det finns en liten rundel - o, liksom du brukade se i Buck Rogers teckningar, men den är ovan vatt-net. Vi styr mot den. Den har en kant som är plattformen. Det har storleken av dessa två träd, dessa stora gröna partier av träden. Vi gick inte på vägen! Vi vandrade ovanför den som om man gick på ett osynligt skyddsbälte. -

Bältet var som en stråle av ljus som kom från UFO:n. Det var av samma vit-opalartade färg som tefatet självt. Humanoiderna ledde Sara genom en hög smal dörr på sidan. Deras egna kroppar var tunna i förhållande till deras längd (från 1,50 till 1,65 m långa) och de gled lätt in och ut. Sara kunde gå in sidleds men Jan, med större byst än Sara, gav faktiskt problem åt varelserna. Med någon svårighet fick de in henne till slut.

Inne i tefatet såg Sara ett högt välvat rum, kantat av en balkong. Till höger och vänster om henne fanns genomskinliga väggar, som tycktes dela av andra rum. Sara såg en 'instrumentpanel' och någ-

Märkligt möte på bergstopp i Japan

Av Jun-ichi Tokunishi

ra böljande färgade ljus som kom från en vägg intill. En humanoid i ljusfärgad klädsel stod på balkongen. Sara trodde att han gav order till de andra genom gestikulerande och mentala kommandon. Varelserna förde Sara till ett städliknande bord och slängde upp henne som om hon var viktlös. Ett annat instrument i form och storlek som bordet men omvänt, kom ned från taket. 'Strålar' utgick från det övre instrumentet och genomträngde hennes kropp på många ställen. Hon kände att hon inte låg på bordet utan flöt några cm över det. Det övre instrumentet rörde henne aldrig, och hon kände ingenting då strålarna 'bubblade' genom henne.

Väsendena tycktes intresserade av det framträdande kirurgiska lungärret som gick delvis längs hennes skuldra, rygg och framsida. Tydligt undrade de om hon hade en konstgjord arm och axel. Hon ville förklara men var inte i stånd att kommunicera med dem.

Sara var lugn under hela undersökningen och fann t o m experimentet intressant, för varelserna hade försäkrat henne att hon och Jan skulle bli återförda i säkerhet. Hon fångade en glimt av Jan, som helt lugn svävade i sittande ställning några cm över golvet, lätt stödd av väsendena. Det var vid det tillfället som Sara också lade märke till hundarna när de blev införda i ett angränsande rum med Jan. Djuren var liksom kvinnorna lugnade.

Strax efteråt fann Sara sig själv i vad hon kallade ett konferensrum. Flera av humanoiderna satt mitt emot henne i stolar som var fästade i taket. De meddelade sig mentalt med henne på håll. Sara kom ihåg bitar och delar av denna 'konversation'. Bl a meddelade de 'kurer för cancer', vilken hon skulle erinra sig två år senare. 'Det är inte nödvändigt att dö av cancer', sade de till henne. 'Det är så enkelt. Jordmänniskorna gör så stor sak av det. Det är som mossa, liksom materia som gror. Du borstar med det Du har det i ditt kök. Du bara lägger det på växten. Du kan stoppa det rakt in, injicera det. Bara gå genom skinnet där den ostliknande växtsaken är och du håller in det där och det försvinner slutligen. Riv det inte. Om du river det, kommer det att växa mer. Håll bara på materialet och upplös det. Fortsätt att göra så och låt det vila, återvänd därefter och gör det igen. Du kommer att se hur det blir mindre och mindre och försvinner'.

Efter konferensen sade humanoiderna till Sara att hon skulle 'glömma' upplevelsen. Hon blev återvänd nedför en ljusstråle från ett litet fönster i toppen på skeppet, där konferensrummet tydligt var förlagt. Därefter blev hon och Jan ledda tillbaka till deras sängkammare där de återfick medvetandet. De blev lämnade med endast en vag känsla av förlopad tid.

Sara befann sig aldrig i 'djup-trance'. 'Minnena' - om det var vad de var - dök upp under tämligen yt-

liga stadier av hypnos. Få personer har möjlighet att uppnå djupa hypnotiska stadier.

Under hypnos förblev Sara alltid åtminstone vagt medveten om sin omgivning. Detta fenomen är vanligt; icke förty störde det henne. Hon undrade ofta om hon manade fram bortföringsdetaljerna ur sin egen inbillning. Hypnotisörerna och forskarna tror emellertid att Sara faktiskt återkallade noggranna omedvetna minnan vilka hennes eget sinne kände var sanna. Som konsekvens har vi dragit slutsatsen att Sara Shaw hade en upplevelse liknande andra UFO bortföringsepisoder, som finns rapporterade världen över.

Vi förvissade oss om att Jan ej fick detaljerna av den berättelse Sara hade återgivit under hypnos därför att vi ville ha en helt oberoende beskrivning från Jan. Jan blev hypnotiserad tre gånger under den fyraåriga perioden av forskning i detta fall. Men medan Saras hypnotiska erinring kom synnerligen lätt och tycktes tillräcklig att svara till det två-timmars tidsbortfallet, erinrade sig Jan icke något sådant 'bortförande'.

1975 kunde Jan medvetet erinra sig endast att frånvaron av ljud i skogen hade väckt henne, att hon hade sett det egendomliga ljus som kastade rörliga skuggor på väggarna i sängkammaren, och att hon hade gått mot garderoben för att ta sin dräkt. Hon kom även ihåg att Sara ropade till henne angående tidsbortfallet, när hon stod vid garderoben och sträckte sig efter kläderna.

I det vi hoppades att hjälpa hennes minne en smula lät vi försiktigt några få detaljer av Saras upplevelser gå vidare till Jan. Det gick inte. Jan kunde inte återkalla en enda detalj av episoden. Under hypnos var hon oförmögen att ens återuppliva de detaljer av händelsen vilka hon kom ihåg medvetet!

Efter sina hypnotiska 'sittningar' kom Jan emellertid gradvis ihåg, att hon hade blivit tagen i besittning av någon kraft vilken kontrollerade hennes sinne och kropp då hon stod förlamad vid sängens fotända. Upplevelsen var skrämmande och hon jämförde den med den förlamning och fruktan som hon upplevde många gånger senare 1954 under besöken av de osynliga väsendena. Tydligt hände det Jan någonting under tiden denna okända kraft invaderade hennes sinne. Men hur hon än försökte, kunde hon ej avgöra vad det var.

Som vi sett kommer Sara ihåg att Jan blev tagen ombord på UFOt med henne. Detta antyder naturligtvis att Jan väl kunde ha blivit bortförd men lyckats att blockera upplevelsen. Å andra sidan finns det fall i vilka ett vittne tycks 'sitta av' upplevelsen i kända omgivningar medan en kamrat blir tagen in i ett UFO. I sådana fall kommer emellertid den bortförde inte ihåg att han sett sin vän ombord på fartyget.

Forts nästa sida

Sångaren som blev intervjuad av UFO-piloter!

Den amerikanske Showsångaren Johnny Sands hade på hemväg till sin bostad en märklig upplevelse, för vilken han i dag ej kan fullständigt redogöra.

Den 29 januari 1976 bilade han från Missouri till Las Vegas. Vid 22-tiden var han ca 15 kilometer ifrån staden. Han fick då se en ovanlig strålkastare på himlen. Ljusknippet kom från ett stort, avlångt föremål som flög på uppskattningsvis 350 meters höjd över marken. Föremålet flög i riktning mot ett berg, och detta skymde sedan föremålet för Sands.

Sedan föremålet skymts av berget började saker att hända. Bilen började förlora hastighet, motorn blev svagare och svagare för att till slut stanna helt. Sångaren undersökte motorn så gott han kunde, men såg inget påtagligt fel på den. Men däremot fick han se två sällsamma, mänskliga väsen komma mot sig. Det såg ut som om de svävade fram.

- Jag blev vettskrämd, bekände Sands senare för pressen. Jag ville bara springa därifrån, men en hemlighetsfull kraft hade förlamat mig. Jag kunde inte röra mig, berättade Sands vidare.

En av främlingarna började tala till mig på engelska. Hans tal var mycket rogivande. Han sade, att jag inte behövde vara rädd, för jag hade inget att frukta. De hade inga som helst onda avsikter med sitt besök. Sedan fick jag frågor av dem, sammanlagt åtta stycken. Deras röster hade en ihållig klang och de talade också mycket sakta.

Ibland fick jag intryck av att det liknade en robot. Ändå hörde jag tydligt vad de sade. I efterhand tror

jag, att det var telepatiska frågor jag fick. Deras kroppsstorlek bedömde jag till 1,75 - 1,85 meter. Vikten var ordinär. Båda bar glänsande uniformer med ett vitt emblem på bröstet.

På frågan vilken information besökarna önskade svarade Sands, att av de åtta frågorna fick han endast avslöja tre. De andra fem måste han hemlighålla. De tre frågorna var: Vad gör du här? Hur enar ni er? Vad gör alla dessa människor här? Johnny Sands förklarade så gott han kunde. Efter detta gick en av dem fram till honom och strök med sina fingrar (även dessa var omslutna av uniformen) lätt över hans högra hand. Därvid kom jag i beröring med uniformen sade Sands.

Uniformens material kändes strävt som sandpapper, och jag fick då intryck av att de kom från en stjärna, där det var mycket kallt. Från och med att han berört min hand kunde jag ånyo röra mig. Förlamningen upphörde vid den beröringen. Sedan vände de sig om och gick mot sin farkost och försvann i dunklet. De sade innan de lämnade mig, att de åter ville träffa mig men håller de inte sitt ord kommer jag att avslöja hela vårt samtal.

Så långt Johnny Sands något fantastiska men samtidigt trevliga berättelse. För den erfarne ufo-logen bara ett fall bland många andra att lägga till handlingarna med hopp om att det i en framtid skall komma till användning i UFO-frågan, som just nu inte ser ut att vilja avslöja sina innersta hemligheter.

Källa: UFO-Nachrichten Nr. 252 1978

Forts från föregående sida

hände. Liksom Sara betraktar hon episoden objektivt. Hon tror att hon kan ha blockerat upplevelsen från sitt eget minne genom sin förmåga att glömma otrevliga upplevelser. Eller kanske hennes underliga frånvaro av hägkomst av några som helst detaljer medan hon var hypnotiserad antyder att UFO väsendena själva satt in en mental blockering.

Jans totala blockering under hypnos är svårförståelig, åtminstone i ljuset av vår nuvarande kunskap. Men den illustrerar den kraftfulla, ofta skrämmande och allgenomträngande effekt UFO fenomen kan ha på det mänskliga sinnet.

I diskussion med kunniga medicinska källor angående Saras 'cancerkur', lär vi att ättika är en gammal huskur för cancer. Cancerforskare testade den för länge sedan och fann den värdelös. Intressant

nog är en apoteksform av ättika - triklorättiksyra - vida använd som kur mot vårtor och har även använts vid vissa typer av hudcancer.

Sara kunde intressera den 'rätte läkaren' för sin eventuella cancerkur. Fastän hans verkliga namn ej kan återges är det nog att säga att han är en aktad och populär läkare i södra Kalifornien. Han var den läkare som behandlade Jan för bröstcancer vid den tid Sara fann henne åt oss 1975. (Jans cancer blev kirurgiskt botad genom en bröstoperation).

Shaw-Whitley-saken är ingen isolerad företeelse. Den ägde rum i en del av Kalifornien som mottagit många UFO-besök sedan mitten av 1940-talet. Alla typer av UFO-fenomen, såsom manövrerande ljus, dagsljus-observationer, landningar, närkontakter och humanoid-kontakter har blivit rapporterade där.

Märkligt möte på bergstopp i Japan

Av Jun-Ichi Taknashi

På kvällen den 6 november 1978 presenterade ett av de mest populära TV-programmen '11 PM', ett mycket underligt fall som handlade om ett skrämmande möte med en kuslig humanoid. Detta program sänds varje vardagskväll mellan kl 2315 och 2425, och man tar mycket ofta upp sådana ämnen som UFO och ockultism. Den nedan relaterade händelsen inträffade på en bergstopp i Sayama City i Saitama-området den 3 oktober 1978.

Det olyckliga vittnet är en mr Hideichi Amano, 29, som driver en snack-bar benämnd 'Juri' och som uppkallats efter hans lilla dotter. Kvällen i fråga hade han stationerat sig på toppen av ett berg i närheten för att ägna sig åt sin hobby som var kortvågssradio. Han samtalade med sin yngre bror som befann sig i en annan del av Japan, långt borta i Yamana-shi. Han började med sina radiokommunikationer vid 2030-tiden. Efter att han avslutat kommunikationen med sin bror, småpratade han en del med sina lokala radiovänner. Men när han sedan ämnade bryta upp märkte han, att insidan av bilen blev mycket kraftigt upplyst. Han vände sig om mot baksätet och fann att insidan av bilen lystes upp tio gånger kraftigare än vad lysröret i taket kunde åstadkomma. (Han hade monterat dit ett lysrör i taket ovanför baksätet i stället för den vanliga glödlampan). Högst förvånad stack han ut huvudet genom sidorutan och försökte lokalisera källan till detta ljus. Inte nog med att han inte kunde finna ljuskällan, utan han slogs även av häpnad över att det ultraskarpa ljuset var begränsat till insidan av bilen, och att inget ljus sipprade ut genom bilens fönster.

Han upptäckte nu att hans två-åriga dotter Juri, som strax innan hade stått upp på framsätet bredvid honom, nu låg där med fradga runt munnen. Därefter upptäckte han ett märkligt runt och orangefärgat ljussken som lyste upp hans mage. Han blev ytterst förbryllad och spårade detta ljus genom vindrutan och fann att det utsändes från en punkt på himlen. I detta ögonblick kände han ett metalliskt föremål tryckas hårt mot hans högra tinning. Han tittade med skräck i blicken åt sidan och upptäckte då en märklig varelse som stod där! En metallrörliknande anordning utgick från dess mun, och dess yttre ände trycktes hårt mot hans tinning. Underliga, tonlösa och gälla ljud strömmade oupphörligt genom detta rör och in i hans hjärna, vilket påminde om när man spelar ett ljudband med hög hastighet.

Den kusliga varelsens ansikte var runt, utan hals, och var intryckt i pannan på ett sådant sätt att där bildades en triangel. Dess öron var ganska stora och spetsiga upptill, och han kunde inte lokalisera någon näsa i dess ansikte. Fastän den hade två ögon, så var dessa mycket små och orörliga och verkade glöda i en blåvit färg som två miniatyrlampor. Dess mun, som antingen övergick i ett rör eller som höll

fast i ett sådant, var otydlig för honom på grund av den vinkel som han såg varelsen i. Han var chockad och skrämnd och ville fly från platsen. Han försökte starta bilen, men motorn reagerade inte på rätt sätt och han kunde inte heller tända strålkastarna.

Under tiden fortsatte dessa underliga ljud, som ett vansinnigt 'rymdbudskap', att strömma in i hans hjärna. Han var skräckslagen och kunde inte röra sig. Han kände hur hans hjärna gradvis blev dunklare och dunklare. Efter cirka fyra-fem minuter i detta stadium, tonade den märkliga varelsen undan för undan bort och det märkliga runda ljuset på hans mage försvann även det. Så skedde även med det oerhört starka skenet inne i bilen, som ersattes med det normala. Strålkastarna kom också till liv och plötsligt började såväl bilradio som bilstereo att ljuda på hög volym. (Senare fann man att hans armbandsur hade stannat på kl 2137).

Då han insåg att den kusliga händelsen hade återgått till normalt tillstånd, försökte han åter starta bilen. Denna gång startade den som den skulle, varför han i fullkomlig panik körde i högsta fart nedför berget. Han hade inte den minsta tanke på att kontrollera sin lilla dotters tillstånd förrän hon när de nått bergets fot ställde sig upp och sade: 'Pappa, jag vill ha vatten!'

Medan han körde mot hemmet var han osäker på om han skulle rapportera händelsen till polisen, då han misstänkte att han inte skulle bli trodd, men han beslutade sig i alla fall för att rapportera och körde in till polisstationen. Men, som han hade befarat, så trodde de inte alls på honom och drev med honom.

Så här uppfattade japanen Hideichi Amano utseendet på den humanoid han observerade på en bergstopp utanför Sayama City.

Vad är det som händer därute?

av UFO-piloter!

på bergstopp i qgotzpred nq

idnandT ltbl-nul vA

Många forskare anser att UFO observationer följer ett visst mönster. Efter att ha studerat 18000 UFO-observationer är dr David Saunders, professor i psykologi vid University av Colorado, övertygad om att fler flygande tefat observeras på onsdagarna än andra veckodagar, medan andra skeptiker påstår att UFO-observationer är resultatet av för mycket spritdrickande varje weekend. Efter många års studier har vi lärt oss, att månaderna juni och september innehåller de flesta UFO-rapporterna, enligt professor Saunders rapport.

18-årige Greg Faltersack från Waukesha i Wisconsin, USA berättar följande:

När Greg klockan 1400 den 21 augusti 1972 var på väg hem från sin flickvän, började någonting underligt hända med hans bil, en Plymouth 1963. Dess elektriska system slutade fungera, motorn dog och kylsystemet började koka.

Greg stannade bilen tvärt. Vid sidan av vägen såg han ett stort, runt, orangefärgat föremål som svävade över trädtopparna. Det var sex till nio meter i diameter. Han sa, att han såg föremålet i flera sekunder och hörde ett slags pipande ljud. Så försvann det plötsligt. Greg lyckades starta bilen igen och körde hem, men ljuset, signalhornet och radion var ur funktion.

Vid en senare kontroll av bilen fann bilverkstaden att säkringarna hade gått sönder. Polisen var inkopplad men kunde ej konstatera någonting ovanligt.

En dam vid namn Patricia Blake rapporterade, att hon också fick motorstopp vid samma plats och såg samma syn 1966. Hon kunde inte få igång sin bil igen.

Källa: The new UFO Sightings 1974 (Canada).
Sam Rozner

Forts från föregående sida

Han återvände då hem och lämnade sin dotter till hustrun, som då stod i baren (vilken är öppen till kl 0200). Dottern hade redan somnat. Han kröp däreför i säng och klagade över att han hade en hemsk huvudvärk.

Det TV-team som hade undersökt fallet fick honom att gå med på att bli hypnotiserad av en professionell hypnotisör vid namn Akio Moribe. Detta för att utröna värdet i det inträffade och för att försöka dyka djupare ned i hans minne. Under den första hypnotiska sittningen, som videoinspelades och visades på rutan, framkom mycket som tidigare varit dolt i mr Amanos minne. Det mest sensationella var att han mindes att varelsen hade bett honom återvända till samma plats en viss dag för ytterligare ett möte. Denna del av programmet hade avlägsnats från videobandet, i syfte att undvika att en massa personer skulle flockas till platsen dagen i fråga och spolia motet. De ansvariga för programmet försäkrade emellertid tittarna, att om mötet blev lyckat så skulle detta visas i TV i samma program.

Mot slutet av hypnosen dök ytterligare en viktig detalj upp. Under hårt tryck från hypnotisörens sida, uttalade han ett ord som kunde tolkas som 'radband'. Från detta utgick experimentatorerna ifrån att trots att han inte minns det medvetet, fick han ett radband av glas av varelsen under mötet. När dagen för det andra mötet kommer behöver han endast 'ringa' med detta radband för att varelsen skall dyka upp. Tills dess har han det liggande gömt någonstans, undermedvetet. Trots att detta är en mycket intressant information, tvivlar jag på dess riktighet, ty hypnotisörens insisterande på att pressa fram fler informationer var alldeles för betungande för vittnet och detta kanske fick hans romantiska sinne att fab-

ricera en sådan historia helt omedvetet. På samma grunder tvivlar jag på att något andra möte kommer att ske.

Hur som helst - vittnet uppgav efteråt, att trots att han inte minns vad han sade såg han ett 'armband' i stället för ett radband under den tid han befann sig i ett halvt medvetet tillstånd strax efter hypnosens slut. TV-teamet menade då att det föremål han fick var ett kristallarmband av något slag. De ansåg också att han har detta gömt någonstans i närheten av sig, men när han så minns det och ringer eller 'vibrerar' med det på toppen av samma berg den dag som förutbestämts, kommer varelsen att åter dyka upp och ge honom ytterligare informationer (Jag känner till datum i fråga, då han avslöjade det för mig under en intervju i hans hem, men jag ämnar inte avslöja det nu...JIT). TV-teamet planerar att övervaka mötet i hemlighet och ta upp det på video för att sedan visa det för tittarna. Trots att jag starkt betvivlar dess framgång, vill jag påstå att detta fall är det mest enastående i detta land - ja, även det egendomligaste.

Jag intervjuade vittnet i hans hem den 15 november 1978, tillsammans med en av våra mycket skickliga forskare. Många intressanta detaljer avslöjades under denna konversation. Med utgångspunkt i dessa detaljer verkar detta fall nu mer autentiskt, men också mycket egendomligare. Jag ämnar presentera möjligheterna (minst fyra hypoteser) med fullständiga detaljer i en kommande rapport. Jag anser detta vara det mest autentiska av alla humanoidfall i Japan sedan två sju-åriga pojkars möte i Kofu City den 23 februari 1975.

Källa: The MUFON UFO Journal, Number 132, November-December 1978.

Förhistoriska UFO-målningar

Av: Carl-Anton Mattsson

Vi beger oss till gränsområdet mellan Spanien och Frankrike, och besöker först grottan vid Lascaux på den franska sidan. Att stiga in i det väldiga grottsystemet med dess gåtfulla målningar är som att besöka en berömd helig plats. Gruppen av besökare vandrar in i halvmörkret ivrigt pratande och diskutera om vad som väntar dem. När så väggarna blir upplysta där inne uppstår en plötslig tystnad. Alla blir så häpnadslagna och gripna av respekt för de genier, som för 15.000 år sedan presterat de konstnärliga, detaljerade bilderna. De flesta avbildar kända djur och i 72 grottor har man funnit 610 hästar, 510 bison, 205 mammutar m.m., tillsammans mer än 2000 djurfigurer.

Men förutom djuren har man funnit en del obehagliga tecken och bilder, vilka man först under senare år har studerat närmare. Man fann en viss enhetlighet i en mängd grottor i området av vilka en del ligger långt ifrån varandra på båda sidor om fransk-spanska gränsen. Forskare har ännu inte funnit någon godtagbar förklaring till dessa speciella bilder.

Om vi går tillbaka till djurbilderna finner man att konstnärerna, som en gång målade dessa framställt dem naturtroget och levande. Därom råder intet tvivel.

Från alla grottor i området kan vi sammanställa från tjugo till fyrtio olika typer av främmande figurer och av dessa är ett stort antal geometriska. Dessutom finns det ett dussintal typer som läsaren av denna tidskrift säkert känner igen. (Skiss 1)

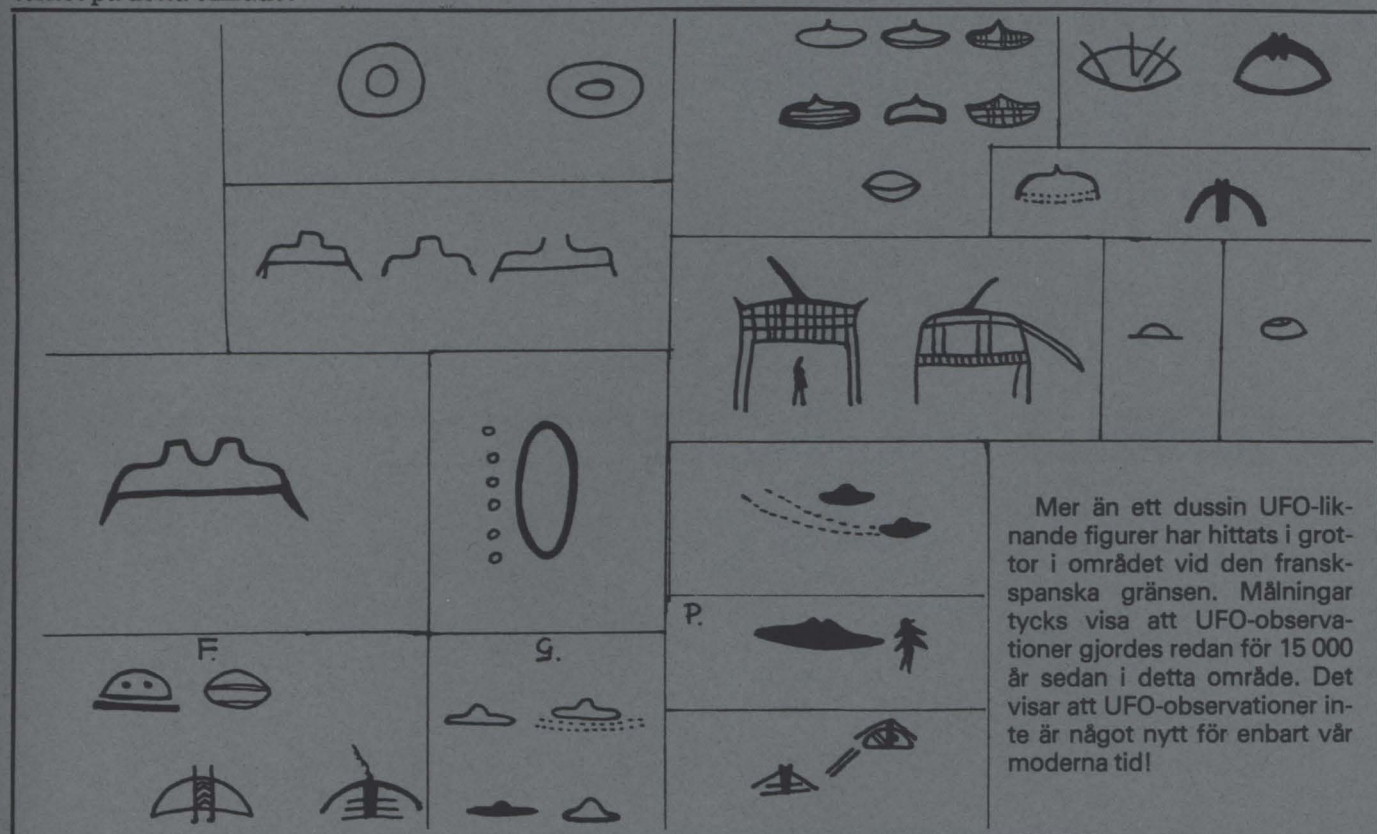
De skisser, som här visas, är kopior av teckningar, som gjorts av professor André Leroi-Gourhan, auktoritet på detta område.

En av de berömdaste grottorna, Altamira, ligger i provinsen Santander i Spanien. Det är en S-formad grotta som är mer än 200 m lång. Här finns minst tre typer av intressanta symboler (F, G, P). G6-typen är framför allt målad i grottans tak och i varje tänkbar ställning och ofta i grupper om två, tre eller flera. En anmärkningsvärd detalj: det takområde där dessa figurer placerats i en grupp, har uteslutande förbehållits dessa, men på väggarna har nästan uteslutande bison avbildats. Man får ett intryck av att målaren här har önskat betona betydelsen av dessa ovanliga former och även velat betona deras annorlunda karaktär, och att de inte hörde till djurriket utan hade ett annat ursprung.

Enligt professor Leroi-Gourhan är Altamira-målningarna 12.000 till 14.000 år gamla. De tre grottområdena, som har dessa symboler, är Vézère (Lascaux) och Ariège, Frankrike, samt Cantabrica (Altamira) i Spanien.

Det finns en mängd målningar även i andra världsdelar som anknyter till UFO-observationer. En av dem finns utanför Santa Barbara i sydöstra Kalifornien, ålder okänd. Den kan ha målats av ett indianfolk, som kallas för Chumashindianerna, och är målad i sju olika färger och tycks visa ett diskusformat UFO med två starka strålkastare, vilka riktar två ljuskäglor ner mot marken och upplyser denna. Ljuskäglorna har brandgul färg och smalnar av ner till där de träffar marken. UFO:ts ovansida synes utstråla ett brandgult ljussken, som är avbildat med svaga, matta färger. Chumashfolket synes här - liksom på andra håll - ha avbildat en händelse som de varit med om och som gjort ett starkt intryck på dem.

Forts. på sid 5

Vad såg man i Tönsberg?

Natten till den 11 januari 1973 vid kl 23-tiden körde en ung pojke och hans fästmö nedför Trapesveien på Basberg strax utanför Norges äldsta stad, Tönsberg, vid Oslofjorden. Himlen var stjärnklar. Det var nästan vindstilla och ingen dimma. Plötsligt upptäckte paret, som var bland de första att rapportera sina iakttagelser, ett föremål på himlen. Det liknade en stor eldkula. Det lyste starkare än alla stjärnorna tillsammans.

Föremålet var cirkelformat med två lysande, blinkande utbuktningar (utstikkere). Föremålet blinkade i många olika färger på samma gång. Färgskiftningarna kom oregelbundet. Föremålet rörde sig ganska långsamt i riktning mot Esso-raffinaderiet, som ligger på en udde cirka 3 km sydost om staden. Över raffinaderiet blev det stående stilla i tre-fyra minuter för att sedan med hög fart förflytta sig en bit ut över Oslofjorden. Där stoppade föremålet åter upp och var sedan synligt i flera timmar.

Stor uppmärksamhet.

Händelsen tilldrog sig stor uppmärksamhet i staden och dess omgivning. Efter hand samlade sig många vittnen på olika platser inom det aktuella området, berättade för SN-journalisten Roar Hansen på tidningen Vestfold i Tönsberg.

- Tillsammans med bl a vår dåvarande fotograf, Jens Petter Gjølseth, och en yrkesmilitär, uppsökte jag en lämplig observationsplats strax utanför staden. Militären, som har erfarenhet av raketer och luftförsvär, fastslog, att föremålet inte kunde förväxlas med en helikopter på hög höjd. Inte heller med något annat känt föremål, som brukar uppträda i lufrummet. Någon raket kunde det heller inte vara. Föremålet rörde sig fram och tillbaka flera gånger. I bland växte föremålet i storlek, så man riktigt hajade till, poängterar Roar Hansen. Om denna storleksförändring berodde på, att föremålet kom närmare observationsplatsen, eller på ökande intensitet i dess ljusstyrka, kunde han inte med säkerhet avgöra. När Hansen frågade militären vad han trodde föremålet kunde vara för något, fick han till svar: Vet inte, men det är något, som jag aldrig tidigare sett!

Fotograferades.

Militären är inte ensam om att inte kunna förklara vad hundratals människor såg den natten. På den bild, som pressfotografen tog med en på ett stativ

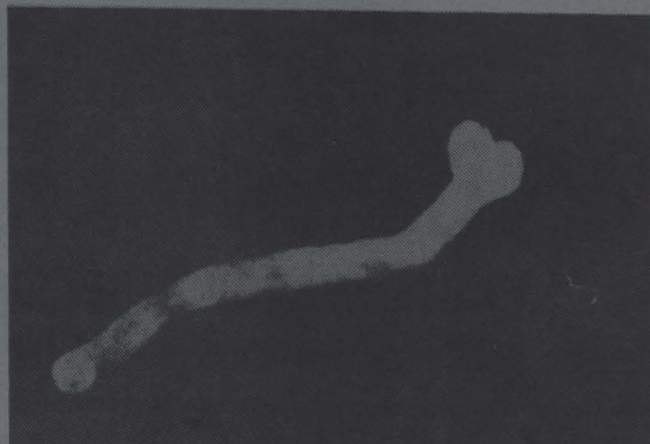
uppmonterad kamera försedd med ett 400 mm teleobjektiv, och med sju sekunders exponeringstid, syns tydligt, hur föremålet har förflyttat sig. När bilden togs var även en polistjänsteman från staden närvarande. Den relaterade händelsen bekräftas av polisen i Tönsberg, och vid ett samtal med SN berättade polisman Kjeldaas:

- Det är inte första gången, som märkliga föremål uppträder i lufrummet här i distriktet. Jag kommer ihåg en händelse, som ägde rum vid ett tidigare tillfälle. Min kollega Eidsten och jag befann oss under patrullkörning på E 18. Det var kväll och det var stjärnklart. Plötsligt observerade vi båda ett stort lysande föremål, som stod ganska lågt på himlen. Det var varken månen eller någon stjärna. Föremålet hade en mycket starkt lysande kärna, som var cirka fyra gånger så stor som en normal fotboll. Runt kärnan fanns ett mycket stort coronaliktande ljussken. Föremålet, som var synligt en längre tid, iakttogs och rapporterades även av andra vittnen.

Beträffande väderleksförhållanden vid Oslofjorden natten mellan den 11-12 januari 1973 har statsmeteorolog Åsmund Rabbe vid Fornebu Flygplats i Oslo lämnat följande uppgifter:

- Det var för årstiden en vanlig och normal temperatur i luften, svag vind och i övrigt inget onormalt. Allt var till synes normalt, utom att hundratalet människor med egna ögon såg något, som ingen har kunnat förklara. De såg något, som de aldrig tidigare sett...

Karl

Bilden på det lysande föremålet är tagen i polisens närvaro. Kameran var uppmonterad på stativ och försedd med ett 400 mm teleobjektiv. Exponeringstid 7 sekunder. Det syns tydligt hur föremålet har förflyttat sig.

Foto: Jens Petter Gjølseth.